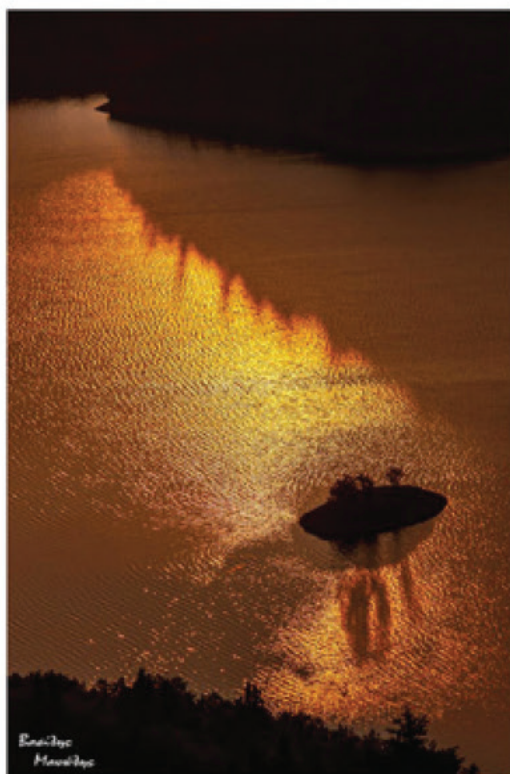

1^η

Συνάντηση

Ποιητών στη λίμνη Πλαστήρα

Περιοδική Επιθεώρηση για το Λόγο και την Τέχνη στη Λίμνη Πλαστήρα - Έτος 1ο, τεύχος 1, 10-5-2021

Πολιτιστικό Κέντρο Νεοχωρίου 27/6/2020

Ποιητές της Καρδίτσας συναντιούνται για πρώτη φορά,
διαβάζουν ποιήματα για την ποιητική της ζωής

Φιλοξενούμενος ποιητής: Ηλίας Κεφάλας

Οργάνωση: Δήμος Λίμνης Πλαστήρα

Με τη συνεργασία του Πολιτιστικού Συλλόγου Νέων Νεοχωρίου

1^η

συνάντηση

Ποιητών στη λίμνη Πλαστήρα

Σημείωμα του εκδότη	σελ. 3
Α Συνάντηση ποιητών	4
Αφιέρωμα στον Ηλία Κεφάλα	5
Ποήματα του Ηλία Κεφάλα	12 – 21
Ποήματα συμμετεχόντων Α' Συνάντησης ποιητών:	
✕ Γαλούσης Θανάσης	22
✕ Διαμαντής Χρήστος	26
✕ Δώδου Μαριάννα	27
✕ Elvi Bome	29
✕ Κολτσιδας Χρήστος	30
✕ Μπαρκαλής Ηλίας	32
✕ Μπαρτζιώκας Ηλίας	35
✕ Μπριάνας Βαγγέλης	41
✕ Νάννος Παναγιώτης	42
✕ Ντελής Βαγγέλης	43
✕ Τριανταφύλλου Βίκυ	47
✕ Τσιρογιάννη Ελένη	50
✕ Τσιώλη Αφροδίτη	52
Ειδήσεις - Γεγονότα Πολιτιστικού και όχι μόνο ενδιαφέροντος	54
Ποητικά Απο-Τυπώματα	57
Εικαστικά	64
Κινηματογράφος	65
Μουσικές Απο-Δράσεις	67
Σχόλια παρα...Λογο-Τεχνη-κ.ά.....	69
Από το μεγαλείο της Δημοτικής μας Ποίησης	71

Μόνιμες στήλες

- Ειδήσεις & Γεγονότα
- Ποητικά Απο-Τυπώματα
- Σχόλια Παρα – Λογο – Τέχνη, κ.ά.
- Με την Τέχνη του Φωτός
- Μουσικές Απο-Δράσεις

Ομάδα Σύνταξης

Διαμαντής Χρήστος

christosdiamandis@gmail.com

Νάννος Παναγιώτης

panagiotisnanos62@gmail.com

Ντελής Βαγγέλης

vagelisdelis@hotmail.com

Η συμμετοχή στις Συναντήσεις ποιητών είναι ελεύθερη, χωρίς οικονομική ή άλλη επιβάρυνση.

Για οργανωτικούς λόγους καλό είναι να τηρούνται τα εξής:

Έγκαιρη δήλωση συμμετοχής, στην οριζόμενη κάθε φορά προθεσμία.

Αποστολή με το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο στο synlimni@gmail.com δύο – τριών ποιημάτων εναρμονισμένων με το θέμα της εκάστοτε συνάντησης.

Σύντομο βιογραφικό, μέχρι 160 λέξεις το πολύ.

Τα ποιήματα να είναι αδημοσίευτα

Οι ποιητές παραχωρούν την άδεια πνευματικών δικαιωμάτων για δημοσίευση στο περιοδικό.

Το περιοδικό είναι ανοιχτό σε συνεργασίες με θέματα ανάλογα της φιλοσοφίας του περιοδικού, τα οποία αξιολογεί η Ομάδα Σύνταξης.

Το περιοδικό διατίθεται ελεύθερα στην ψηφιακή του μορφή, για προμήθεια έντυπης έκδοσης αποκλειστικά από το τυπογραφείο - βιβλιοπωλείο «Φάος» (Δημ. Αγορά Καρδίτσας κατ. 1-9, τηλ 24410 77663 email: graphicart2005@gmail.com)

Σημείωμα του εκδότη

Ίσως κάποιος αναρωτηθεί γιατί ένας ορεινός Δήμος παίρνει Πρωτοβουλίες για ποιητικές συναντήσεις; Τι σχέση μπορεί να έχει η Ποίηση με τα φθίνοντα πληθυσμιακώς χωριά, όπου κυριαρχούν οι ηλικιωμένοι;

Η απάντηση είναι απλή: Η Φύση, η λίμνη, τα βουνά, τα έρημα χωριά, οι αυθεντικοί άνθρωποι με τη λαγαρή ματιά, είναι ο φυσικός χώρος να μιλήσεις την ποιητική γλώσσα. Οι άνθρωποί της, ειδικά οι ηλικιωμένοι που δεν γνωρίζουν από τεχνικές της ποίησης, είναι οι ίδιοι ποιητές και μετα-φορείς Πολιτισμού, καθώς αιώνες τώρα διασώζουν τα Δημοτικά Τραγούδια και τα μεταφέρουν αυτούσια στο Μέλλον.

Εξάλλου, για μία σύγχρονη Αυτοδιοίκηση ο Πολιτισμός οφείλει να είναι στάση ζωής και να μην εξαντλείται στις εκδηλώσεις κάθε Αυγούστου. Στόχος της νέας δημοτικής αρχής είναι να συνδέσει τη λίμνη Πλαστήρα με υψηλές μορφές Τέχνης και Λόγου, καθιστώντας την σημείο αναφοράς και πόλο έλξης πνευματικών ανθρώπων και δημιουργών.

Έπειτα, ερχόμενοι οι ποιητές στη Φύση, έχοντας το ειδυλλιακό τοπίο της λίμνης, την περηφάνια των ανυπότακτων Αγράφων, τη γαλήνη και την καθαρότητα των υδάτων που ρέουν, τη σοφία της σιγής, είναι βέβαιο ότι θα εμπνευστούν!

Η «Συνάντηση» των ποιητών είναι η αυτοδιαχειριζόμενη «ποιητική στιγμή», με εναλλαγή τόπων, συντελεστών, συμμετεχόντων που έρχονται και φεύγουν αυτοβούλως. Το έντυπο και ψηφιακό από-τύπωμα, είναι το ίχνος της ποιητικής δημιουργίας ανθρώπων που ίσως να μην έχουν ή και να μη θέλουν πρόσβαση σε μηχανισμούς προβολής του έργου τους.

Είναι το βήμα έκφρασης. Ή και ο μίτος μιας άλλης Αριάδνης που απομένει να μας οδηγήσει στην έξοδο του Φωτός της Ποίησης!

Ευλογημένη η συνοδοιπορία και καλή Αντάμωση κάθε φορά!

Παναγιώτης Νάννος

ΕΠΙΤΥΧΗΣ Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΠΟΙΗΤΩΝ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ ΠΛΑΣΤΗΡΑ

Με επιτυχία στέφθηκε η πρώτη συνάντηση ποιητών στη λίμνη Πλαστήρα που πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 27 Ιουνίου στο Πολιτιστικό Κέντρο Αγίου Γεωργίου Νεοχωρίου. Τιμώμενο πρόσωπο της ποιητικής βραδιάς ο σημαντικός ποιητής Ηλίας Κεφάλας, τον οποίο παρουσίασε ο δήμαρχος κ. Νάνος. Ακολούθως ο ποιητής μίλησε για το έργο του και διάβασε ποιήματά του. Ο ποιητής και μουσικός Χρ. Διαμαντής παρουσίασε ένα μελοποιημένο ποίημα του Η. Κεφάλας, έργο που έγραφε ειδικά για τη βραδιά αυτή.

Παραβρέθηκαν δώδεκα (12) ποιητές της Καρδίτσας, οι οποίοι διάβασαν ποιήματά τους και ήταν οι εξής: Βίκυ Τριαντάφυλλου, Χρήστος Διαμαντής, Ηλίας Μπαρτζιώκας, Θανάσης Γαλούσης, Βαγγέλης Μπριάνας, Ηλίας Μπαρκαλής, Ελνί Βομε, Ελένη Τσιρογιάννη, Αφροδίτη Τσιώλη, Βαγγέλης Ντελής και Παναγιώτης Νάννος.

Η εκδήλωση άνοιξε με καλωσόρισμα από τον πρόεδρο του Συλλόγου Νέων Νεοχωρίου κ. Γιώργο Καραντώνη, με συντονιστές τους ποιητές Β.Ντελή και Χρ. Διαμαντή. Ακολούθησε χαιρετισμός του δημάρχου λίμνης Πλαστήρα, ο οποίος ανέφερε ότι «Η εκδήλωση ήταν προγραμματισμένη την 21/3/2020 παγκόσμια Ημέρα Ποίησης, αλλά αναβλήθηκε λόγω covid 19. Στόχος της δημοτικής αρχής είναι να συνδέσει τη λίμνη με υψηλές μορφές Τέχνης και Λόγου, καθιστώντας την πνευματικό σημείο αναφοράς και πόλο έλξης πνευματικών ανθρώπων. Οι εκδηλώσεις θα είναι περιοδικές και θα φιλοξενούνται κάθε φορά σε άλλη Κοινότητα, ενώ κάθε εκδήλωση θα αποτυπώνεται στο ψηφιακό και έντυπο λογοτεχνικό περιοδικό «Συνάντηση» που θα κυκλοφορεί με ευθύνη του Δήμου». Ο εκπαιδευτικός και βραβευμένος ποιητής κ. Βαγγέλης Ντελής άνοιξε την εκδήλωση με ομιλία για την εξέλιξη και την αξία της Ποίησης. Ακολούθησε απαγγελία ποιημάτων από τους ποιητές, ενώ διαβάστηκαν ποιήματα του Χρήστου Κολτσίδα και της Μαριάννας Δώδου, οι οποίοι είχαν δηλώσει συμμετοχή, αλλά δεν μπόρεσαν να παραβρεθούν. Στο τέλος έγινε διάλογος για την Ποίηση και τον τρόπο συναντήσεων των ποιητών στη λίμνη. Αποφασίστηκε οι επόμενες συναντήσεις να είναι θεματικές ανά τρίμηνο.

Η εκδήλωση έκλεισε με προσφορά παραδοσιακών εδεσμάτων και κρασί Μεσσηνικόλα, μέριμνα της αντιδημάρχου κ. Β. Ξηροφώτου που επιμελήθηκε της φιλοξενίας.

ΕΡΓΟ-ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΚΕΦΑΛΑ

Ο **Ηλίας Κεφάλας** (1951-) είναι Έλληνας ποιητής. Κατάγεται από τα Τρίκαλα όπου σήμερα ζει και εργάζεται. Σπούδασε πολιτικές επιστήμες και δημόσια διοίκηση στην Αθήνα. Έχει γράψει ποίηση, δοκίμιο, πεζογραφία και λογοτεχνία για παιδιά, ενώ ασκεί λογοτεχνική και εικαστική κριτική σε περιοδικά λόγου και τέχνης. Συνεργάστηκε, κρατώντας μόνιμη κριτική στήλη, με τα περιοδικά «Τομές», «Νέες Τομές», «Διαβάζω», «Οδός Πανός», «Ευθύνη», «Νέα Ευθύνη» και «Φρέαρ») ενώ συστηματικά μεταφράζει γαλλόφωνη ποίηση. Ασχολήθηκε περιστασιακά με το ραδιόφωνο και την τηλεόραση. Φωτογραφίζει, παρατηρώντας τη φύση να θάλλει και να επαναλαμβάνεται ενεργά.

Το έργο του

Ο Ηλίας Κεφάλας συγκαταλέγεται ανάμεσα στους πιο σημαντικούς ποιητές της γενιάς του '70. Ξεκίνησε ως ένας κοινωνικός και πολιτικός ποιητής με καταγγελτικά ποιήματα για τον υποβιβασμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και την κοινωνική αδικία. Τα σημεία αυτά εντοπίζονται αμέσως από τον Βαγγέλη Χατζηβασιλείου [1], που γράφει: «*άσκημος καιρούς έρχεται να καταγγείλει και να αρνηθεί βαθιά μέσα του ο Ηλίας Κεφάλας*» και περιγράφοντας πιο αναλυτικά: «*οι σπασμοί που όχι μόνο διαφαίνονται μα καταφαίνονται στα ποιήματά του έχουν μια κοινωνική εμβέλεια που διαπλάθει τον προσωπικό του τόνο*», καταλήγοντας πως «*ο Ηλίας Κεφάλας με τις ανατάσεις και τις πτώσεις του γίνεται ποιητής και μάλιστα σημαντικός*».

Η σύντομη θητεία του στον υπερρεαλισμό, που εγγράφεται κυρίως στη δεύτερη και τρίτη του συλλογή, του έδωσε την ευκαιρία μιας βαθιάς καλλιέργειας της γλώσσας και την επιλογή ενός ύφους πιο προσωπικού και πιο συναρτημένου με τη γεωγραφία του καιρού και του τόπου [2].

Ωστόσο, σιγά-σιγά, η φυσιοκρατία και η ανθρωπολογία επικρατούν στην ποίησή του, με την έννοια ότι το κάθε ποίημα πλέον θεμελιώνεται πάνω στις πανανθρώπινες αξίες και στα κριτήρια μιας φυσικής αγνότητας και μιάς κοινωνικής καθαρότητας. Η ελευθερία, η δικαιοσύνη, η ισότητα, η αξιοκρατία κλπ διέπονται μόνο από τις αυτοούσιες φυσικές συνισταμένες που προτείνονται από τη μητέρα φύση, η οποία συγκροτεί και τις σταθερές εικόνες της αιώνιας ομορφιάς. Χωρίς να αρνείται ο ποιητής ότι στο ποίημα διαχέονται πάντα και πολιτικές νύξεις και νοήματα της εποχής με βαθιά κοινωνικό περιεχόμενο, εν τούτοις ο ανθρωπολογικός ψυχισμός είναι το βαθύτερο εν τι που συνέχει και ποδηγετεί την έκφραση, την εν γένει συμπεριφορά, το ήθος και τη γλώσσα. Ο άνθρωπος είναι παντού ο ίδιος, καθώς μέσα σε κάθε πολιτική απόκλιση ο εντονότερος χαρακτήρας, δηλαδή η ουσιαστική ανθρώπινη φύση, πονάει και χαίρεται, γελάει και κλαίει με τον ίδιο πάντοτε τρόπο. Έτσι η ποίηση γίνεται ταυτόχρονα οντολογική και υπαρξιακή και μέσα από την απελευθέρωση του λυρισμού εξευγενίζει τις ανθρώπινες συνθήκες της καθημερινότητας.

Σταθερά αντικείμενα της ποίησης είναι η μοίρα του όντος και το περιβάλλον μέσα στο οποίο δρα κάθε μορφή ζωής, ο τρόπος που η οργανική και ανόργανη ζωή, η έλλογη και η άλογη, βιώνουν τον κόσμο και ανταποκρίνονται σ' αυτόν ή απλώς τον υφίστανται.

Ο Αλέξης Ζήρας [3] σκιαγραφεί ως εξής την θεματική ανέλιξη του ποιητή: *Η λεκτική εκζήτηση των πρώτων συλλογών, απότοκη μιας πρόσκαιρης θητείας στην υπερ-ρεαλιστική τεχνική, υποχωρεί από το 1985 και έπειτα, καθιστώντας ουσιαστικότερο τον ελευριακό χαρακτήρα της ποίησής του και αρμολογώντας περισσότερο τη γήινη μυθολογία της. Ένας κόσμος εναρμονισμένος με τη ροή των φυσικών στοιχείων, αλλά και βυθισμένος μέσα σε μια μοιραία αντίληψη για τον κύκλο της ζωής και του θανάτου. Δυρισμός και ρομαντική αποθέωση της μεταιχμιακής κατάστασης, που καθορίζει διαρκώς την ύπαρξη: φως και σκοτάδι, ουρανό και γη, νερό και αίμα.*

Μέσα σε αυτό το γενικό πλαίσιο η ποίηση του Ηλία Κεφάλα παίρνει πολλές ειδικότερες μορφές, που αγγίζουν τις ενδότερες ανθρώπινες στοχεύσεις και φέρνουν πάντα τις στιγμές της καθημερινότητας πιο κοντά στην άχρονη αιωνιότητα. Ο μικρόκοσμος με τον μακρόκοσμο εναρμονίζονται με το απλό και πολύπλοκο της φυσικής ζωής και ο άνθρωπος ισορροπεί πάνω από τη σιωπή και τον συγκρατημένο έως λελογισμένο λόγο. Το ποίημα αποκτά χρώμα, ήχο, τόπο και συναίσθημα. Έχει διακριτικά σημεία αναγνώρισης και προέλευσης. Η κριτική έχει επισημάνει τα εξής καίρια και σημαντικά:

Ο Γιώργος Καραβασιλης [4] τονίζει ότι: *μαζί με την ανακάλυψη της γλώσσας του προδίδεται και το στοιχείο των αγροτικών καταβολών. Η πολυχρωμία και οι διάφοροι ήχοι αναδύονται μέσα από το ονειρικό ή μισοονειρικό σύμπαν [...] Ο Κεφάλας που ξέρει να στηρίζεται στα πόδια του προβάλλει πολλά στοιχεία μαζί.*

Ο Βαγγέλης Χατζηβασιλείου [5] διακρίνει πως: *η πρωταρχική αγροτική κοινότητα αποτελεί κεντρικό σημείο αναφοράς και προσφέρεται ως πόρος ζωής. Η μετάθεση ωστόσο έχει διαφορετικό χαρακτήρα: τείνει περισσότερο προς φιλοσοφικές ιδέες, τον κλειστό κόσμο του υποκειμένου και τις ατομικές αναζητήσεις της συνείδησης. [...] Παράλληλα ολόκληρο το φυσικό περιβάλλον μετασηματίζεται σε μια ευπαθή μεμβράνη, στην επιφάνεια της οποίας πραγματοποιούνται πολλαπλές συγκρούσεις με ανάλογα συναισθήματα: σήψη, διάβρωση, υποχώρηση, περιστολή. Φιλοσοφία, μουσική, ανθρωπολογία, γεωγραφία, σύγχρονη ορολογία των θετικών επιστημών αντηχούν στο ποιητικό σώμα και καθορίζουν τη διανοητική του συμπεριφορά.*

Ο Βαγγέλης Κάσσο [6] σε μια ενδελεχέστερη κριτική θεώρηση του ποιητικού έργου του Ηλία Κεφάλα σημειώνει: *Ο ποιητής αυτός οδηγεί το ποίημα, δεν οδηγείται από αυτό. Κι αυτό σημαίνει ότι αντιλαμβάνεται και βιώνει την ποίηση ως υπόθεση ζωής και όχι ως υπόθεση γλώσσας, καθώς συνηθίζεται να την εκλαμβάνουν πολλοί ομήλικοί του και ομότεχοί του. Δεν ικανοποιείται δηλαδή ο Κεφάλας από τον υψηλό βαθμό στον οποίο έχει αναπτύξει τα εκφραστικά του μέσα. Δεν μένει εκεί. Τον απασχολεί έντονα η ουσία –όχι το θέμα– του ποιήματος. Απαιτεί από τον εαυτό του το αποσταγμένο βίωμα. Όταν εκπληρώνεται αυτή*

η προϋπόθεση τότε μόνο του επιτρέπει τον ποιητικό ενθουσιασμό. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο τα ποιήματά του είναι πάντοτε ολοκληρωμένες ενότητες, που μαρτυρούν μιαν αφετηρία, μια γήσια ποιητική συγκίνηση, που δεν βρίσκονται ποτέ σε αμηχανία..

Ο Ηλίας Κεφάλας, ένας ποιητής παθιασμένος με την υπερβατικότητα. Ακόμη και το γεγονός ότι στην ποίησή του χρησιμοποιεί πληθώρα επιθέτων, δείχνει ακριβώς την τάση του αυτή να θέλει να επιθέσει την υπερβατικότητα, πάντοτε κάτι παραπάνω, κάτι φηλότερα από τη θέση που έχει το ουσιαστικό μέσα στην πραγματικότητα. Βέβαια, όλες του αυτές τις τάσεις ο Κεφάλας τις καθοδηγεί με προσοχή, με μαεστρία. Οφείλει, ας πούμε, κανείς να του αναγνωρίσει ότι έχει υπερασπιστεί με γοητευτική αυτοθυσία το περιφρονημένο από όλους μας επίθετο. Και είναι ο μόνος από τους νεότερους ποιητές που το επιχειρήσε. Όποιος άλλος το επιχειρούσε θα είχε, κατά πάσα πιθανότητα, καταβαραθρωθεί. Ο Κεφάλας όχι μόνο διασώθηκε, αλλά, με τη συνδρομή του επιθέτου ενισχύει την ιδιαιτερότητα του ύφους του.[...]

Ο Δημοσθένης Κούρτοβικ [7] τονίζει το στοιχείο της υποβλητικότητας και την παρουσία συμβόλων που έχουν ανάγκη αποκρυπτογράφησης: Παράξενα υποβλητική η καινούρια ποιητική συλλογή του Ηλία Κεφάλα «Σκοτεινός μαγνήτης». Στοιχειωμένες μνήμες από τη Θεσσαλία των παιδικών του χρόνων είναι το υλικό των περισσότερων ποιημάτων που την απαρτίζουν. Ο Κεφάλας μιλάει για φαντάσματα που έχουν ήδη μετουσιωθεί σε μύθο – είναι μακρινά, έχουν πάρει τον χαρακτήρα συμβόλων που η αποκρυπτογράφησή τους είναι πολλές φορές προβληματική. [...] Είναι μια ποίηση αδρή, στιβαρή, πλούσια σε στατικές, αλλά επιβλητικές εικόνες – θα τη χαρακτήριζα δωρική...

Ο Θανάσης Νάκας [8] μιλώντας για την φυσιοκρατία και την νοσταλγία της υπαίθρου που κατακλύζουν την ποίηση του Ηλία Κεφάλα επικεντρώνεται στην υπαρξιακή αγωνία και το απροσδιόριστο βάρος που διαμορφώνουν το συνολικό συναισθηματικό κλίμα.

Ο Θ. Δ. Φραγκόπουλος [9] παρακολουθώντας την ανέλιξη του ποιητή τον κατατάσσει στην πρωτοπορία της μετα-μοντερνιστικής ποίησης, ενώ, επανερχόμενος, ο Δημοσθένης Κούρτοβικ [10] διατυπώνει: Τα σύντομα μουσικά ποιήματα της συλλογής εισδύουν σε αγροφωτισμένα, στοιχειωμένα τοπία και ανασύρουν μέσα από αυτά εικόνες και ήχους σαν κρυσταλλωμένη αηλιά, υλική και άυλη μαζί: ενσαρκωμένη μνήμη που έγινε παρόν. [...] Ποίηση που δείχνει προς ουλές τραυμάτων, μνημεία πόνου που φυλάκισαν την έντασή του μέσα στην ψυχρή υλικότητά τους. [...] Η ήρεμη θλίψη της μαρμάρινης επιτύμβιας στήλης. Ίσως η πιο αρτιωμένη ποιητική συλλογή της χρονιάς.

Μόνιμο μέλημα του Ηλία Κεφάλα είναι να τοποθετεί τον άνθρωπο στο κέντρο της φυσικής διεργασίας, στον ανοιχτό χώρο του φυσικού πλαισίου και εκεί, μέσω της φύσης να προσπαθεί να επιτύχει την επίλυση των προβλημάτων του. Αυτό βλέπει ο Κώστας Ε. Τσιρόπουλος [11] και γράφει για μια ζηλευτή αλληλοπεριχώρηση ανθρώπου και κόσμου μέσα στην ποίησή του και η Τζίνα Καλογήρου

[12], διεισδύοντας ακόμη βαθύτερα, προτείνει: Σε ολόκληρο το έργο του *Ηλία Κεφάλ*α, ο γενέθλιος τόπος της Θεσσαλίας ως φυσικό τοπίο και ως «μέγας κόσμος» με απεριόριστο ιδεολογικό και φιλοσοφικό εύρος συγκροτεί μια υπερχρονική και μυθική οντότητα, έναν χώρο ανείπωτου κάλλους, πρωταρχικής αθωότητας, μυστηριακού μεγαλείου.

Μέσα σε ποιήματα που επιτυγχάνουν την μέγιστη υπαινικτικότητα και την υψηλή συνύφανση ιδέας και μορφής η **Αντιγόνη Βουτσινά** [13] ανασύρει το εύρημα της *ευφορικής νύχτας*, ενός χώρου και ενός χρόνου κλειστού και ιδιωτικού που επιτείνει την οντολογική θεώρηση μέσα από την απόλυτη μοναξιά της εσωτερικότητας.

Με πιο διασταλμένο βλέμμα η **Γεωργία Λαδογιάννη** [14] εκτιμά ότι: [...] Έχουμε έναν ύμνο στον άνθρωπο ως θαύμα [...] που πρόκειται να περάσει ως βέλος προς τον θάνατο, όπου και ολοκληρώνεται η τροχιά της «μεταλλαγής στο απροσδόκητο». Εδώ, με τρόπο καθαρό έχουμε ίσως πρώτη φορά τόσο ανάγλυφα μορφοποιημένο τον κόσμο ως εμπειρία του κύκλου. Ο ποιητικός του κόσμος δεν είναι ένας σκόρπιος κόσμος που χάνεται σε ετερόκλητους προσανατολισμούς. Κάθε λέξη είναι το αναντικατάστατο μαθηματικό ψηφίο που πάνω του ζυγιάζεται με ακρίβεια το αποτέλεσμα. [...] Η ζωή των ελάχιστων όντων και οι σημειολογικές της συμπεκνώσεις είναι τώρα που παίρνουν τη θέση του θαύματος. Ο ποιητής αποκαλύπτει για μας και δείχνει το θαυμάσιο, στο πιο κοινό και επαναλαμβανόμενο γεγονός. Αντρώνει τα πράγματα από την αχρωμία του καθημερινού, κουρασμένου βλέμματος. Το λυρικό εγώ βιώνει το θαύμα σαν ευλογία και του αφοσιώνεται σε αναπαραστάσεις αρμονίας ήχου, ρυθμού και εικόνας.

Με την ίδια οπτική ο **Θεοδόσης Πυλαρινός** [15] στο σχετικό βιβλίο του για τον ποιητή αναφέρει: Πέρα από κάθε διάθεση κατηγοριοποίησης ή αντίρρησης σε όσα έχουν ειπωθεί ή γραφεί μέχρι τώρα για τον *Ηλία Κεφάλ*α, η ποίησή του – αλλά και το πεζογραφικό του έργο – δεν εντάσσονται στη γενιά του. Πρόκειται για γραφή σαφώς ιδιότυπη, ώριμη πρόωρα – από το προοιμιακό ήδη παρουσίασμά της –, αυστηρά προσωπική και συνάμα συνθετικά και απροκάλυπτα ανθρωποκεντρική. Δεν είναι εύκολη ούτε εξωστρεφής η ποίησή του, αλλά, συνήθως, επιμελώς κρυπτική, ανιγματώδης και υπαινικτική, άλλοτε πάλι αποκαλυπτική με την υπερφυσική θεολογική έννοια, πράγμα που συμφωνεί με τις θεματικές του και το τελικό μήνυμά του, που συνίσταται στην επισήμανση της αβεβαιότητας των ανθρωπίνων, της σχετικότητας, της μικρότητας, της αναγνώρισης της ασημαντότητας εντός του αχανούς πεδίου της φύσης και του συμπαντικού κόσμου [...]. Η ποίηση του *Ηλία Κεφάλ*α, αταλάντευτη και αξιοπρεπής, επιδιώκει να βάλει τον άνθρωπο αντιμέτωπο με τη μοίρα του, με το αδιευκρίνιστο πεπρωμένο του. Θέτει το πρόβλημα της ύπαρξης, δεν το λύνει. Το θέτει όμως ευθέως χωρίς να προσπερνά αδιάφορα τις δυσκολίες, χωρίς να υπόσχεται ή να βαυκαλίζεται. Η έσχατη ώρα, η συνάντηση με τον θάνατο, η *ultima dies* δεν είναι *dies itae*, αλλά μετάβαση από το εφήμερο στο διαρκές, από το περιγεγραμμένο στο αχανές, από το τοπικά προσδιορισμένο στο άχωρο, στην κοινή παναθρώπινη μήτρα.

Από παρεμφερή σκοπιά ο **Κώστας Τοπούζης** [16] παραθέτει τις παρατηρή-

σεις του: *Με την ανέρη ευαισθησία της ελαχιστοποίησής του ως όντος και ως ύλης μέσα στο ποιητικό στερέωμα αυξάνει το εύρος και το βάθος της ανθρωπολογικής ταυτότητας. Η ποίησή του αναδεικνύει αβίαστα τα εξής χαρακτηριστικά: αξιοθαύμαστο, λιτό και περιεκτικό λόγο, έκδηλο λογικό και φιλοσοφικό υπόβαθρο, περίσκεπτο και επίμονο τρόπο έκφρασης, αίσθηση αποκαθαρμένη από παράδρομους της πεζότητας, εκπληκτική μετουσίωση της σκέψης σε εικόνα, βεβαιότητα βάθους της σκέψης, ώστε να μην αποσημασιολογείται η εικόνα. [...] Η ποίησή του μιλάει πρωτίστως με εικόνες, αλλά οι εικόνες είναι μετάφραση της σκέψης που έχει προηγηθεί. [...] Τα σύμβολα που διακινούνται στην ποίησή του είναι ευρηματικά και φορτισμένα από το κοσμικό μάταιο.*

Ο Γιώργος Φρέρης [17] σε μια ενδελεχή κατόπτευση του ποιητικού αντικειμένου του Ηλία Κεφάλα αποσαφηνίζει χαρακτηριστικά: *Η φύση είναι αυτή που συμβάλλει στην ολοκλήρωση της γλωσσικής διεργασίας της γραφής, που οριστικοποιεί, διαφωτίζει και σφραγίζει το οριστικό σχήμα του ποιήματος, την ερμηνεία ή την αλληγορία των συμβόλων του, είναι αυτή που εκφράζει τον ψυχικό του κόσμο για όσα αισθάνεται, υπομένει, αντιλαμβάνεται. Κι αυτό γιατί προσλαμβάνει τη φύση σαν την πιο σταθερή πραγματικότητα του σύμπαντος, που μεταβάλλεται αργά και που η φθορά της είναι βραδεία, σχεδόν απαρατήρητη σε σχέση με τον άνθρωπο, χωρίς το παραμικρό ίχνος φόβου ή πανικού.*

Αξιόλογη επίσης είναι η πεζογραφική παρουσία του Ηλία Κεφάλα καθώς και η κριτική του λειτουργία στον χώρο του βιβλίου και των εικαστικών τεχνών. Για την αφηγηματική του συνεισφορά ο **Μιχάλης Μερακλής** [18] παρατηρεί: *ο κ. Κεφάλας έχει τη δυνατότητα να απλώνει το κατά κανόνα συμπυκνωμένο νόημα της ποίησης και στην αφηγηματική έκταση πεζογραφικών κειμένων, χωρίς αυτό να χάνει την ιδιάζουσα, την ποιητική ουσία του. Με τις περιγραφές του μπορεί να υποβάλλει μεταγόμενος ο ίδιος και μετάγοντας ανάλογα τον αναγνώστη, τη θέαση του κόσμου – πώς να το πω; – από ένα άλλο τόπο, πίσω ή πάνω από τον παρόντα, μολονότι εργάζεται με την ύλη αυτού του ίδιου, ενώ ο **Mario Vitti** [19] στην «Ιστορία» του της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας επισημαίνει για την κριτική διόπτευση του Ηλία Κεφάλα πάνω στις νεότερες ποιητικές εξελίξεις ότι: *ο όρος «ιδιωτικό όραμα» χρησιμοποιείται από τον [...] Ηλία Κεφάλα (στην Ανθολογία του της γενιάς του '80) και σε ένα προηγούμενο έντυπο «Η γενιά του Ιδιωτικού Οράματος» (1987) και σε ποικίλα άλλα άρθρα. Ο ίδιος βεβαιώνει ότι δεν υπάρχει ένας κοινός μύθος στον οποίο να μπορούν να αναφερθούν οι ομήλικοί του, που έχουν ως κοινή στάση την αυτοπροστασία. Ο όρος, επιτυχής ή μη, μοιάζει να έχει καθιερωθεί.**

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

- [1] Βαγγέλης Χατζηβασιλείου: «Ηλίας Κεφάλας / Τα Μαστίγια», περιοδικό *Τομές*, τεύχος 64-65/1980, σελ. 57.
- [2] Τάσος Καπερνάρος: «Ηλίας Κεφάλας/Τα φύλλα του νερού», περιοδικό *Περίπλους*, σελ. 180-1/1986.
- [3] Αλέξης Ζήρας: «Ηλίας Κεφάλας», λήμμα στο «Λεξικό Νεοελληνικής Λογοτεχνίας», Πατάκης, 2007.
- [4] Γιώργος Καραβασιλής: «Ηλίας Κεφάλας/Μεταλλαγή στο Απροσδόκητο», περιοδικό *Διαβάζω*, Μάρτιος, 1984.
- [5] Βαγγέλης Χατζηβασιλείου: εφημερίδα *Η Εβδομή*, Το «αγροτικό σύνδρομο» στη νέα ποιητική γενιά, 23-8-1987.
- [6] Βαγγέλης Κάστος: «Νερό, ζωή, ακραία όλη του θανάτου / Ηλία Κεφάλας / Σκοτεινός μαγνήτης», περιοδικό *Διαβάζω*, Απρίλιος 1990.
- [7] Δημοσθένης Κούρτοβικ: «Ξακρίσματα» εφημερίδα *Ελευθεροτυπία*, 21-6-1989.
- [8] Θανάσης Νάκας: «Φυσιοκρατία και νοσταλγία της υπαίθρου μέσα στην ποίηση του Ηλία Κεφάλας», περιοδικό *Πάρδος*, τεύχος 9/1993.
- [9] Θ. Λ. Φραγκόπουλος: «Ηλία Κεφάλας/Το έρημο λυκόφως», εφημερίδα *Μεσημβρινή*, 4-12-1992.
- [10] Δημοσθένης Κούρτοβικ: «Ηλίας Κεφάλας/Το έρημο λυκόφως», εφημερίδα *ΤΑ ΝΕΑ*, 4/12/1992.
- [11] Κώστας Ε. Τσιρόπουλος: «Προτιμήσεις/Ηλία Κεφάλας/Τα μνήστρα της αβύσσου», περιοδικό *Ευθύνη*, τεύχος 381/Σεπτέμβριος 2003.
- [12] Τζίνα Καλογήρου: «Η λιτανεία των εποχών στην ποίηση του Ηλία Κεφάλας», περιοδικό *Παρέμβαση*, τεύχος 135/ Απρίλιος-Μάιος 2006.
- [13] Αντιγόνη Βουτσινά: «Οι ματωμένες ώρες της νύχτας, στην ποίηση του Ηλία Κεφάλας», περιοδικό *Μανδραγόρας*, τεύχος 36/2007.
- [14] Γεωργία Λαδογιάννη: «Η λυρική φυσιογνωμία της ποίησης του Ηλία Κεφάλας», περιοδικό *Μανδραγόρας*, τεύχος 36/2007.
- [15] Θεοδόσης Πυλαρινός: «Από την επίγεια αβεβαιότητα στη συμπαντική απραξία / Νύξεις και αναστοχασμοί πάνω στην ποίηση του Ηλία Κεφάλας», Γαβριηλίδης, Αθήνα 2004.
- [16] Κώστας Τοπούζης: «Μετουσιώσεις εικόνων/Ηλίας Κεφάλας, Το δέντρο που έγενε τη βροχή και τραγουδούσε», περιοδικό *Εντευκτήριο*, τεύχος 94/2011.
- [17] Γιώργος Φρέρης: «Η λυρική όψη της καθημερινότητας στην ποίηση του Ηλία Κεφάλας», περιοδικό *Τρικαλινά*, τόμος 31^{ος}/2011.
- [18] Μιχάλης Μερακλής: «Ηλία Κεφάλας/Χώμα, χρώματα», περιοδικό *η λέξη*, τεύχος 202/2010.
- [19] Mario Vitti: «Ιστορία της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας», Οδυσσέας/2003.

Εργογραφία

- (2015) *Celestial and Earthly Poems*
- (2015) *Τα Λιλιπούτεια*, ποίηση, Γαβριηλίδης
- (2014) *Τρίκαλα 1951-1969 / Η πόλη όπου γεννήθηκα*, αυτοβιογραφία, Γαβριηλίδης
- (2012) *Λέξεις από φύλλα και νερά*, ποίηση, Αιγαίον.
- (2011) *Λάμψη και γνώφος*, δοκίμιο-μελέτη, Ευθύνη.
- (2010) *Το δέντρο που έγενε τη βροχή και τραγουδούσε*, ποίηση, Ροές.
- (2009) *Kostas Tsiropoulos*, δοκίμιο, Intramar/Tenerife.
- (2009) *Τα τραγούδια του μικρού πρίγκιπα*, ποίηση, Δ.Ω.Τ.
- (2009) *Το χαμένο ποίημα*, δοκίμια, Λογείον.
- (2007) *Χώμα, χρώματα, διηγήματα*, Γαβριηλίδης.
- (2005) *Σιωπητήριο χιονιού*, ποίηση, Γαβριηλίδης.
- (2004) *Ανθισμένες καρδούλες*, παιδικό αφήγημα, Μίλητος.
- (2004) *Ιστορίες που δεν πρέπει να ξεχαστούν*, παιδικά παραμύθια, Μίλητος.

- (2004) Το λαίμαργο γουρουνάκι, παιδικό παραμύθι, Μίλητος.
(2003) Η μαγική τρομπέτα, παιδική ποίηση, Μίλητος.
(2003) Τα μνήστρα της αβύσσου, ποίηση, Γαβριηλίδης.
(2002) Νίκος Παππάς / Μια παρουσίαση, δοκίμιο-μελέτη, ανθολογία, Γαβριηλίδης.
(2001) Χιόνι στα όνειρα, μυθιστορία, Αρμός.
(2000) Παράθυρα ονείρου, εικαστικό δοκίμιο, Αρμός.
(1999) Φάσματα της ερημιάς, διηγήματα, Αρμός.
(1997) Μεσημβρινά δαμόνια, αφήγημα, Φ.Ι.ΛΟ.Σ.
(1997) Λόγος για την αβεβαιότητα, ποίηση, Αρμός, β' έκδοση (1999)
(1993) Η Κυριακή των ποιητών, δοκίμιο, Τα τραμάκια, β' έκδοση επηυξημένη με ανθολόγιο, (2013) Ευθύνη.
(1992) Το έρημο λυκόφως, ποίηση, Αστρολάβος/Ευθύνη.
(1989) Ανθολογία Σύγχρονης Ελληνικής Ποίησης / Το Ιδιωτικό Όραμα, Λιβάνης
(1989) Σκοτεινός Μαγνήτης, ποίηση, Άλως
(1987) Η γενιά του Ιδιωτικού Οράματος, δοκίμιο, Τέθριππον.
(1986) Τα φύλλα του νερού, ποίηση, Θεωρία
(1982) Μεταλλαγή στο Απροσδόκητο, ποίηση, Αιγόκερως-β' έκδοση (1984), Θεωρία
(1980) Τα Μαστίγια, ποίηση, Τομές

Συμμετοχή σε συλλογικά έργα

- (2013) 1ο Διεθνές Φεστιβάλ Ποίησης Αθηνών, Κύκλος Ποιητών.
(2009) Διαλεχτής Ζευγώλη - Γλέζου, Πέτρου Γλέζου μνήμη, Ευθύνη.
(2009) Το σχήμα της Όλας Βότση, Ευθύνη.
(2008) Αναγνώριση του Παναγιώτη Φωτέα, Ευθύνη.
(2007) Αποτύπωση της Ιουλίας Ιατρίδη, Ευθύνη.
(2007) Η κριτική για τα βιβλία του Τηλέμαχου Αλαβέρα, Εταιρία Λογοτεχνών Θεσσαλονίκης.
(2007) Η ποίηση του Γιώργου Γεωργούση, Γαβριηλίδης.
(2003) Για τον Βαλτινό, Αιγαίον.
(2003) Οδυσσέας Ελύτης, Γιάννης Ρίτσος, Ευθύνη.
(1999) Πρόσωπο και είδωλο του Γ. Θέμελη, Ευθύνη.
(1997) Η πορεία της ποιήτριας Ζωής Καρέλλη, Ευθύνη.
(1996) Σπουδή στον ποιητή Γ. Θ. Βαφόπουλο, Ευθύνη.
(1994) Φώτα και φωτισμοί του Νικηφόρου Βρεττάκου, Ευθύνη.

Από τη συλλογή: «ΜΕΤΑΛΛΑΓΗ ΣΤΟ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ» (1982)

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΡΟ

Λέω για τὸ νερό:

Νὰ εἶναι ἀπὸ μέταλλο ἢ ὄχι;
Ὅχι; Τότε ποῦ βρίσκει δύναμη καὶ μὲ σηκώνει
Καὶ μὲ τσακίζει στὶς ἀκτές;

Νὰ εἶναι μήπως ἀπὸ σάρκα; Σίγουρα εἶναι
Ἄλλως γιὰ τι φωνάζει «ἄχ» καὶ «μὴ» κάθε ποῦ μπήγω
Τὸ μαχαίρι μου

Νὰ εἶναι πάλι ἀπὸ αἷμα; Δύσκολα λέω ὄχι
Γιὰ τι ποῦ βρίσκει αὐτὸ τὸ ἄλικο καὶ βάφει
Τ' ἀκροδάχτυλά του

Ἄλλὰ καὶ πάλι νὰ πεῖς δὲν εἶναι ἀπὸ κρασί;
Τόσα μεθύσια ἔκανε τοῦ ἡλίου
Στὰ φαρμακερὰ τοῦ Αὐγούστου μεσημέρια

Μοῦ φαίνεται ἔτσι ἀπλὰ πρέπει νὰ τὸ σκεφτῶ:
Ἄπ' ὅλα εἶναι τὸ καθαρὸ νερὸ
Ἢ πιὸ μεγάλη θαλπωρὴ
Ἢ τελευταία ἐλπίδα τῶν πραγμάτων
Τὸ χῶμα ὁ ἀφρὸς ὁ ἄνεμος καὶ τὰ κεριά τῆς σπαραγγιάς
Καὶ τὰ νεροκολόκυθα

Ἄπὸ ὅλα εἶναι τὸ καθαρὸ νερὸ
Καὶ ἡ βροχὴ τῶν μπιζελιῶν καὶ ἡ ἀναπνοὴ τοῦ σίδηρου
Καὶ ἡ μαύρη στέρνα τοῦ ἀλατιοῦ μὲ τίς βαθιές χαράδρες

Καὶ αὐτὴ ἡ πικρὴ σταλαγματιὰ
Ποῦ στάζει μὲς στὰ μάτια μας
Καὶ ἡ νύχτα καὶ ἡ μέρα καὶ οἱ ἐποχές
Καὶ τὰ μοιρογνωμόνια τοῦ χρόνου.

Από τη συλλογή «ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ» (1986)

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΑΥΤΗ

Στὸν Βαγγέλη Κάσσο

Πέρα ἀπὸ τὴ νύχτα αὐτὴ
Ἐἄλλη νύχτα σιγοκαίει τὸ καντήλι της
Κατεργάζεται ἀνεπαίσθητους φιθύρους ζώων μικρῶν
Ποὺ ὀσφραίνονται τὸν κίνδυνο
Ἦχους ἀπελπισμένης πέτρας ποὺ γκρεμίζεται
Μέσα σὲ σκοτεινὰ νερὰ καὶ πυρκαγιὰς

Πέρα ἀπὸ τὴ νύχτα αὐτὴ
Γόος βαθὺς μιᾶς ἄλλης νύχτας καταφθάνει
Κλέη παρθένου ἑλατοδάσους
Καὶ ἀναπνοὲς τοῦ χώματος
Μὲ τὰ μαντήλια τῆς ὀμίχλης

Πέρα ἀπὸ τὴ νύχτα αὐτὴ
Ποὺ στάζει ἡ ὀροφὴ της δηλητήριο
Ἐἄλλη νύχτα
Ἐσιωπηλὴ
Ἐἕναστρη καὶ ἀπέραντη νύχτα
Μὲ τὰ ἀρχέγονα τοῦ κόσμου κύτταρα
Καταυγάζει τὸ πάλλευκο φῶς τῶν ὑψηλῶν
Καὶ σεπτῶν βουνῶν τῆς Θεσσαλίας.

Από τη συλλογή «ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΜΑΓΝΗΤΗΣ» (1989)

Η ΛΕΞΗ «ΓΙΑΤΙ» ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΣΤΕΓΗ

Γιατί βρυχάται ο άνεμος
Γιατί ραγίζει το βουνό
Γιατί το δέντρο ξεμαλλιάζεται
 μ' έναν νεκρό πιασμένο στη διχάλα του
Γιατί ή πεδιάδα συμμαζεύεται
σε μιὰ στενή αυλάκιὰ και φεύγει
Γιατί φοβάται το χωριό
Γιατί πεθαίνει ή πόλη
Γιατί τὸ σπίτι τρίζει και πενθει
 μ' ένα τρελό φεγγάρι στο κατώφλι του
Γιατί σπαράζει ο ποταμός
Γιατί βογκά ή λίμνη
Γιατί οί ποιμένες φύγανε στον οὐρανὸ
 νομίζοντας τὰ σύννεφα κοπάδια
Γιατί ή ήλικία τρέχει μέσα άπ' τὸ παιδι
ὀργώνοντας τὸ τρυφερό του δέρμα
Γιατί ὁ χρόνος φέρνει μέσα άπ' τήν πιὸ βαθιά σπηλιὰ
τὰ δόντια τοῦ θανάτου
Γιατί ἐγὼ πὸ μπηκα νύχτα στο γιατι
 μαρμάρωσα στους πέντε δρόμους.

ΚΡΥΦΟ ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Κοιμήσου κρύσταλλο τοῦ φεγγαριοῦ
Φῶς ἀπὸ πέτρα διάφανη κοιμήσου
Γιατὶ ὅλα πιά κοιμήθηκαν
Μὲ τὰ ψηλὰ κλαριά κι ὁ ἄνεμος
Μὲ τὰ πλατιά νερά κι ἡ θλίψη
Πῶς κατεβαίνει ἡ νύχτα σκοτεινὴ
Μὲς στὰ μεγάλα ρέματα
Καὶ μὲς στοὺς ἄδειους κάμπους
Ξάφνου θυμῶνται οἱ λεῶνες
Τ' ἄσπρα φύλλα τους
Ψάχνουν οἱ στέρνες γιὰ τ' ἀνήσυχα
Φιλιά τῶν ἐλαφίων
Σύννεφα ποὺ σταμάτησαν
Σ' ἑνὸς βουνοῦ τὸ σήκωμα
Θροῖζουν τώρα καὶ βογκοῦν
Παφλάζουν καὶ σωπαίνουν
Ὅμως κοιμήσου πάντα ἐσὺ
Ἄστρο κρουστό τοῦ χαλαζιοῦ
Ἀμέθυστε κι ἀγάτη
Κοιμήσου γιατί ζάγρυπνος
Μένω πάντοτε ἐγὼ
Ποῦ μὲ παραμονεύει ὁ θάνατος
Καὶ ἡ νύστα τοῦ θανάτου.

Από τη συλλογή «ΤΑ ΜΝΗΣΤΡΑ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ» (2003)

ΠΡΙΝ ΤΗ ΣΙΩΠΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Τὸν μέγα Κιάγκ ἀτένιζε ὁ Ριχά κουνά κρεμιέται ἀπ' τὰ οὐράνια
Καὶ τραγουδοῦσε ταραγμένος μπροστὰ στὴ νᾶδεια κούπα του
Ὅμως ἐγὼ στοῦ λιγοστοῦ Πηνειοῦ τὸ ρέμα μισοκάθομαι
Περονιασμένος ἀπ' τὴ βραδινὴ δροσιὰ
Τὸ ἄρωμα τῆς μελαγχολίας ἀνακαλῶ τοῦ ζακουσμένου
Καὶ ἀναθυμᾶμαι τοὺς παλιοὺς λαμπροὺς του στίχους
Λίγα νερὰ στὴν κοίτη ἐμπρὸς μου μὰ ὥστόσο
Πέρα ἀπὸ τὶς κηλίδες τῶν νερόκρινων ἢ ὀμίχλη
Σιγοφέγγει στοὺς λοφίσκους
Οἱ ἀνταύγειες τοῦ δειλινοῦ γλιστροῦν στὰ δάχτυλά μου
Τὸ φθινόπωρο σχεδὸν ἀπτό φεγγοβολαεὶ παντοῦ
Ἡ νύχτα δὲν ἀργεῖ – τὰ εἰπωμένα λόγια δὲν πεθαίνουν ποτὲ
Μόνο βαθαίνουν μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου
Ἄλλοι τὰ εἶπαν ἄλλοι τὰ τραγούδησαν
Καὶ ἄλλοι τὰ ἐνόησαν μὲ τὴ σιωπὴ τους
Καὶ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ λόγια αὐτὰ ἡ ἀγάπη – ἀνέρχεται
Καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ ἡ θλίψη – ἀποβαίνει
Καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ ἡ φυγὴ – προκύπτει
Οἱ ἄνθρωποι πάντοτε ἴδιοι μένουν ἢ στάχτη πάλι στάχτη
Καὶ οἱ φίλοι ρημάζουν δίχως φίλους – ὦ ἢ ἀργυρὴ πανσέληνος
Πίσω ἀπ' τὴν κούπα τοῦ κρασιοῦ – οἱ γερανοὶ περνοῦν
Χαιδεύοντας τὴ μύτη τοῦ βουνοῦ – οἱ ἴσκιοι τρέχουν
Κάποια πουλιά ἀδυνατισμένα ξεμένουν ἀπ' τὸ σμήνος
Καὶ χάνουν τὸ μακρὸ ταξίδι μὰ ἐγὼ τὸ ἀθέλητο
Κερδίζω τὸ ταξίδι καὶ θὰ φύγω – θὰ φύγω ἂν καὶ ἀδύναμος
Σὰν τὸ φτερο – ἂν καὶ ἀσήμαντος σὰν κόκκος σιναπιοῦ
Ἄς χαιρετήσω πάλι τὸ νερὸ – σ' ὅλα τοῦ κόσμου
Τὰ ποτάμια ἢ θλίψη βαραίνει τὸ ἴδιο στὴν καρδιά μας.

ΓΡΑΦΗ

Στὸν Κλείτο Κύρου

Γράφω μ' ἓνα στυλὸ νυστέρι
Ἄπὸ τὰ σωθικὰ τοῦ ἄσπρου χαρτιοῦ
Βγαίνουν οἱ μαῦρες λέξεις
Σὰν σύννεφο παλλόμενο
Πρόπλασμα τοῦ ποιήματος καὶ ζόρκι
Ἦ μήπως ὁμως εἶμαι ταχυδακτυλουργὸς
Καὶ μὲ τὰ δάχτυλά μου βγάζω αὐτὰ
Τὰ γράμματα – μυρμήγκια
Ποῦ ὅπως ἀνακατεύονται καὶ ἐπαίρονται
Γίνονται δέντρα καὶ πουλιὰ
Λιβάδια καὶ καράβια
Ἄλλὰ καὶ πάλι τί εἶμαι ἐγὼ ποῦ γράφω
Ἄν πράγματι εἶμαι ἐγὼ ποῦ ἐνεργῶ
Καὶ ποῦ εἶναι οἱ λέξεις ποῦ δὲν γράφονται
Ποῦ κρύβονται ποῦ σπαρταροῦν
Ποῦ εἶναι τὸ κλάμα ὅταν δὲν ἔρχεται
Καὶ πῶς ὑγραίνει τὸ χαρτί
Ὅταν οἱ λέξεις κλαίνε
Ποιὸς εἶμαι ἐγὼ ποῦ λέω αὐτὰ
Καὶ ἂν ὄχι ποιὸςτὰ λέει σὲ μένα;
Αὐτὴ τὴ λέξη ἐγὼ τὴν ἔγραψα
Ἦ μήπως μιὰ ἀπορημένη λέξη εἶμαι κι ἐγὼ
Ποῦ μυστικὰ τὴν ἔγραψε ἓνας ἄλλος;

ΜΟΝΑΞΙΑ

Μοναξιά – είπε τὸ πουλί ραμφίζοντας
Τὰ περαστικὰ στενάγματα τοῦ ἀγέρα

Μοναξιά – είπε τὸ νοτισμένο βρύο
Πίνοντας τὶς ἀργές σταγόνες τῆς βροχῆς

Μοναξιά – ἀντιλάλησε καὶ τὸ δάσος
Πνιγμένο στὴ σκοτεινὴ πυκνότητά του

Καὶ ἡ κοιλότητα τῆς ψυχῆς – ἀντιλάλησε: μοναξιά
Καὶ ἡ γυμνότητα τοῦ ποταμοῦ – ἀντιφώνησε: μοναξιά
Καὶ ἡ ἀρχαία δίψα – ὑπονόησε: μοναξιά

Μόνο μοναξιά – (ὅλα καταστάλαζαν
σ' αὐτὴ τὴ μαύρη πνιγηρὴ φωλιά)

Κι ἐγὼ ποῦ ἤμουν;

Ποῦ ἤμουν ἐγὼ καὶ δὲν εἶπα τίποτα;

Τὶ ἤμουν ἐγὼ καὶ δὲν μὲ στέγαζε ἡ λέξι;

Ἦ ἤμουν ἡ λέξι ποῦ στέγαζε τὰ πάντα;

Από τη συλλογή «ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΠΟΥ ΕΓΝΕΘΕ ΤΗ ΒΡΟΧΗ
ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΣΕ» (2010)

ΠΡΟΤΡΟΠΕΣ

Διάφανος νὰ εἶσαι
Σὰν τὴ σταγόνα τῆς βροχῆς ποὺ κρέμεται
Στὴ λαμπερὴ ἀπόληξη τῶν φύλλων
Γυμνὸς καὶ τόσο καθαρὸς
Ὅπως ἀστέρι καὶ κρύσταλλο
Ποὺ τὸ χτυπᾶ ἡ ἀντηλιά
Γι' αὐτὸ – προτοῦ νὰ ῥθεῖς – ρωτῶ καὶ πάλι:
Εἶσαι σὰν τὸ νερὸ καὶ σὰν τὸ φῶς;
Εἶσαι σὰν τὸ μετάξι;
Εἶσαι σὰν τὴ μηλιά καὶ σὰν τὴν κερασιά κατάφορτος;
Εἶσαι σὰν τὸ βουνὸ καὶ τὴν πεδιάδα ἀνοιχτός;
Προβάλλεις φωτεινὸς χωρὶς νὰ κρύβεις τίποτα;
Ἀνθίζεις ἤρεμα σὰν δέντρο;
Τραγοῦδια λὲς ἄθῳα σὰν μικρὸ παιδί;
Ἄν ναὶ τότε μπορεῖς νὰ ῥθεῖς
Ἐσένα θέλω μόνο καὶ σὲ περιμένω

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΜΕΝΕΣ

Πολλοὶ ἀγαποῦν καὶ ὅλοι σχεδὸν
Παρομοιάζουν τὶς ἀγαπημένες τους μὲ ἄνθη:
Ρόδο μου κόκκινο – μικρὸ γαρύφαλλό μου
Λουλούδι τῆς παιώνιας – μενεζέ μου
Καὶ ἄλλες τέτοιες εὐωδιαστὲς
Καὶ διαχυτικὲς πολυχρωμίες
Ὅμως τώρα ἐδῶ – ἐδῶ μπροστά σου
Ἐγὼ εἶμαι ποὺ ἀγαπῶ
Κι ἐγὼ προσαγορεύω σε καλή μου
Μ' αὐτὸ τὸ ἀθέατο λουλούδι
Ὅχι γιὰ τὴν ὀσμὴ καὶ τὴ θωριά του
Ὅχι γιὰ τὴν καλὴ τοῦ κόσμου μαρτυρία
Ἀλλὰ γιὰ τὸ σπαραχτικὸ του ὄνομα:
«Μὴ μὲ λησμόνει».

Από τη συλλογή «ΛΕΖΑΝΤΕΣ ΓΙΑ Τ' ΑΟΡΑΤΑ» (2016)

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ

Άπο δέντρο σέ δέντρο τρέχει ό ούρανός
Γιά νά κατέλθει μέσα μου φιλτραρισμένος
Άπο φλοιό σέ φλοιό και άπο άνθος σέ άνθος
Και άπο παλιά βροχή σέ νέα τρέχει νά με συναντήσει
Πυροδοτώντας τ' άνεστραμμένα είδωλα τών νερών

Μέσα άπο τά φάσματα τής μνήμης στέκομαι μοναχός
Κι ό ούρανός φλουαρεί μέσα μου διαπερνώντας κάθε άγωγό
Μιμείται βουητά έντόμων και σαλπίσματα πουλιών
Κι όλημερίς με άποκαθαίρει συνεχώς
Και μ' έμβαπτίζει στών άχράντων τά μυστήρια
Μέ χάδια βροχών και με άνέμων άγγίγματα
Μέ μεταφέρει στα έντευκτήρια τοϋ θόλου

Όπου κι άν βρίσκομαι αισθάνομαι πλήρης ούρανοϋ
Και τό στερέωμα τών άστρων με αναγγέλλει.

ΠΛΗΡΩΣΗ

Αύτός μιλά μ' έζέχοντες άνθρώπους
Προβληματίζεται ένεργεί και σχεδιάζει

Κι έγώ με την κληματαριά μου κάθε μέρα
Συνδιαλέγομαι ρηχά και τεμπελιάζω

Στό έρώτημα ποιός νιώθει πλήρωση άπ' τοϋς δυό
Φαντάζομαι άναντίρρητα πώς ύπερέχω.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Στις δέκα τὸ πρωὶ
Μόλις ὁ ἴσκιος τῆς ροδακινιάς
Συμμαζευτεῖ στὴ ρίζα τῆς
Ἀνοίγω τὸ παράθυρο
Καὶ στέκομαι βουβὸς

Γιατὶ κοιτάζω πέρα
Καὶ βλέπω ἓνα τοπίο ἀκόμαντο
Διηθημένο καὶ τόσο πληκτικὸ
Ἐνῶ μέσα του διαχέεται ἀργὰ
Μιὰ μελαγχολία θολή καὶ πυκνή
Καὶ προπάντων παμπάλαια
Ποὺ βγαίνει ἀπ' τὸ παράθυρο
Ποὺ μπαίνει ἀπ' τὸ παράθυρο
Ἄπαλή σὰν μετάξι
Ἀθόρυβη
Ἀσάλευτη
Μαύρη

Καὶ νὰ τότε κάτι πουλιά
Κολυμποῦν στὸν ἀέρα
Βασανιστικά κι ἀργὰ
Σὰν μέσα σὲ λάδι.

ΜΑΚΑΡΙΑ ΒΟΣΚΗ

Τί ὄμορφα βοσκοῦν οἱ ἀγελάδες
Ἡσυχες νωθρὲς ἀκοίμητες
Κόβουν μασοῦν καὶ καταπίνουν
Τὰ μάτια τους μένουν ἀπλανή
Τίποτε ἄλλο δὲν τις ἀπασχολεῖ
Κι ἂν κάτι βλέπουν εἶναι μόνο αὐτὸ ποὺ τρῶνε

Τί ὄμορφα βοσκοῦν οἱ ἀγελάδες
Αἰῶνες τώρα κόβουν μασοῦν καὶ καταπίνουν.

Γαλούσης Θανάσης

— Βιογραφικό σημείωμα:

Ο Αθανάσιος Γαλούσης γεννήθηκε στο Μακρυχώρι της Καρδίτσας και είναι γεωπόνος. Ζει στην Καρδίτσα και μέχρι πρότινος ήταν υπάλληλος στην Διεύθυνση Αγροτικής Οικονομίας και Κτηνιατρικής στην ίδια πόλη.

Ξεκίνησε να γράφει δοκιμακά κείμενα και ποιήματα από τα πρώτα γυμνασιακά του χρόνια και να δημοσιεύει στον τοπικό ημερήσιο και περιοδικό Τύπο μέχρι σήμερα. Απέσπασε βραβεία, επαίνους και τιμητικές διακρίσεις σε πολλούς διαγωνισμούς ποίησης. Έχουν εκδοθεί τρεις ποιητικές συλλογές του με τίτλους «Ποιήματα Α'», «Ποιήματα Β'» και «Ποιήματα Γ'».

— Ποιήματα:

ΚΛΕΙΤΟΣ

Έπεσα στην Ασία.
Όχι σε μάχη. Σε συμπόσιο.
Κοντά στον Μεγαλέξανδρο.
Και μακριά από τα στενοσόκακα της Πέλλας
και τις μαρμαροχυμένες αγορές της.
Μακριά από τα νερά της που αστραποβολούσαν
στις φεγγαρόφωτες νυχτιές·
και τόσο απόμακρα
από τον μυρωμένο κόρυμβο
των λευκοτράχηλων κοριτσιών της.

Βασιλιά, μου στέρησες τον γυρισμό
Στα λούλουδα των παιδικών μου ονείρων!
Και την ποδιά της μάνας μου μού στέρησες,
Που δάκρυα αντάμωσης θ' απέσμηχε,
Καθώς, γερμένος μέρα νόστου στο κατώφλι
-εικοσιοχτάρης και ασυντρόφιαστος-
αχόρταγα τα μάτια μου
σαν βρυσομάνες θα βρυσομανούσαν.

Και τη ζωή με δίκασες ν' ανιστορήσω
σε μία κύλικα μισοχυμένη δίπλα·
δίπλα στο μήλο και στο δόρατο πεσμένος.
Εγώ εδώ, ο ερατεινός Κλείτος ο Μέλας
στα πόδια σου ριγμένος άπνους
κι εσύ, πιο κει, Αλέξανδρος ο Μέγας
σε θρόνο μεθυσμένος άνους!

(2000)

(Ποιητική Συλλογή - Ποήματα Α')

ΞΑΝΘΙΠΠΟΣ (255 π.Χ.)

Τὸ νέο σὰν μαθεύτηκε στὴ Ρώμη
πῆγαν νὰ πλαντάζουν.
Ἄκοῦς ἐκεῖ, ἕνας Ἕλληνας
νὰ ταπεινώσει τὴν Ἐφτάλοφῃ!
Μὰ σὰν καὶ τ' ἄλλα ἔμαθαν
πὼς τὸ ἄνθος τῆς Ρώμης, προπετεὺς
βαυκαλιζότανε στὰ τεῖχη ἔμπρὸς τῆς Καρχηδόνας,
καὶ ὁ Ρήγουλος ξεφτέλιζε τοὺς ἡττημένους
μὲ πρόταση εἰρήνης ἀνερμάτιστη,
πληγώνοντας ἀκόμα πῖο πολὺ
τὴν πληγωμένη τῶν Φοινίκων ἀξιοπρέπεια,
διέδωσαν –γιὰ νὰ δικαιολογηθοῦνε τάχα–
πὼς δὲν νίκησε τὴ Ρώμη
τοῦ Ἕλληνα ἢ εὐφυῖα.
Πὼς, ἔτσι ἀπλά, ἀπὸ τύχη,
χάθηκε ἡ ἀφρόκρεμα τῆς Ρώμης.

Δὲν πᾶν νὰ λένε!

Ἐμεῖς οἱ τῆς Ἀνατολῆς καὶ Δύσης
Ἕλληνες τὸ ζέρουμε ὅμως:
Τὰ ἀκατανίκητα στρατεύματα κουρέλιασε ἡ Σπάρτη.
Κι ὄχι ὄλη. Ἕνας.
Κι αὐτὸ εἶναι τὸ οὐσιώδες:
Πὼς τὶς νικηφόρες λεγεῶνες σάρωσε
μονάχη μιὰ γέννα Σπαρτιάτισσας.
Γι' αὐτὸ στὴ Ρώμη πᾶν νὰ σκάσουν.

Ἄς σκάσουν! Τί μᾶς νοιάζει;
Ἦ μήπως ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες,
μὲ τῶν ὑπερφίαλων τὶς διαδόσεις,
λιγότερο περήφανοι θὰ εἴμαστε;

(2013)

(Ποιητική Συλλογή - Ποιήματα Γ')

ΑΓΡΙΑΝ

Τὴν τάξη μου κρατῶ καὶ δὲν πισωδρομῶ στὸν Πέρση.
Τὸν Δεῖμο καὶ τὸν Φόβο σπέρνοντας
πολεμικὸ παιάνα ἄδω ἐλελίζοντας.

Καὶ τώρα, ποῦ πρῶτον ζανὰ στὴ μάχη μὲ ρίχνεις, Βασιλιά,
ἔχοντας τὴν ἀνδρεία μου μὲ φόβο ἀνακατεμένα, κράζω:
Ἐλελεῦ γιὰ σένα παράτολμα ἀνδρεῖε Ἀλέξανδρε,
πού, σὰν στὴ σιγουράδα σου θεμέλιο πίστης βρήκα,
στοῦ Πίναρου τὶς ὄχθες μπήγοντας τὰ νύχια
ταχὺς ἀντίκρου πέρασα καὶ δίπλα σου ὀρθὸς ἐστάθην πάλι.

Ἐλελεῦ γιὰ τὶς νοσταλγικὲς τὶς νότες
τῆς βάρβιτου, τῆς λύρας, τοῦ αὐλοῦ,
ποῦ ἅπαντα χθὲς βράδυ θλιβερά ὄλοβογγοῦσαν.
Γιὰ τῶν Ἑλλήνων τοὺς Πυρρίχιους χοροὺς,
μὲ πρῶτους ποῦ τοὺς σέρναν
οἱ ἀλογοδαμαστὲς χορευταράδες Θεσσαλοί.
Γιὰ τῶν Ἑπειρωτῶν τὰ ὄϊ, ὄϊ καὶ λέλε, λέλε
(τῶν δωρικῶν ἀσμάτων ἐπωδοί),
ποῦ μιὰ σὲ λύπη, μιὰ σὲ χαρὰ βυθίζαν τὴν ψυχὴ μου:
Δὲν ἤξερα ἂν τὸν Ὑμέναιο σὲ γάμου γλεντοκόπι προσκαλοῦσαν
ἢ στοῦ Ἀχέροντα τὶς Πύλες φίλους τοὺς ξεπροβοδοῦσαν.

Ἐλελεῦ γιὰ κείνους ποῦ στὴν Πατρίδα πίσω ἄφησα
τυλιγμένους στὸ λυσσασμένο ξεροβόρι τῆς Ροδόπης.
Γιὰ τοὺς συντρόφους πλάι μου, ἐλελεῦ:
Γιὰ κείνους ποῦ σκοτώθηκαν,
γ' αὐτοὺς ποῦ μέλλεται νὰ πέσουν.
Καὶ γιὰ τὰ εἰκοσιδύο μου χρόνια, ἐλελεῦ

(ποιός ξέρει αν μέρα νόστου θά γευτοῦνε!)
πὸν γιὰ ζωὴ καὶ θάνατο κουβάλησα ἀπ' τὰ βουνὰ τῆς Θράκης
σὲ μυριάδρους μέσα πολιτείες τῆς Ἀσίας
μὲ μόνη τὸ ἀκόντιό μου στὸ δεξὶ περιουσία
καὶ στὸ εὐώνυμό μου προίκα τὴν ἀσπίδα.
Ἐλελεῦ, γιὰ μένα, ζαναλέω, ἐλελεῦ,
πὸν στὴν κορύφωση τῆς πάλης καὶ στὸ ἀντάριασμα τῆς μάχης
ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῶν σπλάχνων μου κραυγὴ οὐρανομήκη βγάζω:
«Ἄν, σύντροφοί μου, πάθω τίποτε
–καὶ σένα τὸν ἴδιο τὸ λέω, Βασιλιά–
στὴ μάνα μου πὸν καρτερεῖ στὴ ρούγα πεῖτε
πὼς ἔφτασα μέχρι τὴν Ἴσσο».

(2011)

(Ποιητικὴ Συλλογὴ - Ποιήματα Γ')

■ Διαμαντής Χρήστος

— Βιογραφικό σημείωμα:

Γεννήθηκε στην Πτολεμαΐδα το 1987. Σπούδασε στο τμήμα Μουσικής Επιστήμης και Τέχνης (Πανεπιστήμιο Μακεδονίας), με μεταπτυχιακές σπουδές στον Ακουστικό Σχεδιασμό και Πολυμέσα (ΕΑΠ). Ζει και εργάζεται στην Καρδίτσα, από όπου κατάγεται. Έχει εκδόσει τις ποιητικές συλλογές Ονειρεμένος Πόλεμος (Δήγμα, 2011) και Λευκότητα (Σαιζπηρικόν, 2017). Ταυτόχρονα, γράφει μουσικές για το θέατρο, μελοποιεί ποιήματα και συνθέτει δικά του τραγούδια.

— Ποιήματα:

1.

Το γαλάζιο αίμα δεν μας ενδιαφέρει.

Εμείς είμαστε μελαχρινοί
και μας αρέσουν οι εκδρομές

και οι κυκλωτικοί χοροί
κάτω από το γαλάζιο ουρανό.

2.

Στον Άγιο Νικόλαο που βαφτίσαμε τη μικρή
(επειδή επέμενε ο πατέρας μου)

μαζεύουν κάθε Τρίτη για τους πρόσφυγες

θα πάω και εγώ τα μικρά της παπουτσάκια
(ξέρεις, αυτά που δεν τής κάνουν)
είναι και αδιάβροχα
αν και αυτοί την πέρασαν πλέον τη θάλασσα.

(Ποιήματα από την ανέκδοτη ποιητική συλλογή «Απλότητα»)

Δώδου Μαριάννα

— Βιογραφικό σημείωμα:

Η Μαριάννα Δώδου γεννήθηκε στις Σέρρες και ζει στη Θεσσαλονίκη. Είναι διδάκτορας Πολιτικός Μηχανικός (Α.Π.Θ.) και διδάκτορας Φιλοσοφίας (Α.Π.Θ.). Έχει εκδώσει δύο φιλοσοφικές μελέτες: *Η κίνηση του πάθους στη φιλοσοφία του Kierkegaard* (Ρώμη, 2013), *Η λογική της ετερότητας και η στοχαστική φαντασία στη σκέψη των Lévinas, Derrida και Corbin* (Ρώμη, 2020). Ποιήματά της έχουν βραβευτεί σε πανελλήνιους και διεθνείς λογοτεχνικούς διαγωνισμούς: Α΄ βραβείο ποίησης στον 36ο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών (2017), Α΄ βραβείο ποίησης στον 19ο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό της Εταιρείας Τεχνών Επιστήμης και Πολιτισμού Κερατσινίου (2019), Γ΄ βραβείο στον 7ο Πανελλήνιο Ποιητικό Διαγωνισμό «Καισάριος Δαπόντες» (2018), Γ΄ Βραβείο Ποίησης στον 6ο και στον 8ο Διεθνή Λογοτεχνικό Διαγωνισμό του Ομίλου για την UNESCO Τεχνών Λόγου και Επιστημών Ελλάδος (2017, 2019). Το κείμενό της «Έρωσ και όραμα στο δημοτικό τραγούδι: εκπάγλου κάλλους εκφάνσεις και της σαγήνης το ανάβλεμμα» έλαβε Α΄ βραβείο δοκιμίου στον 38ο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών (2019).

— Ποιήματα:

ΑΧΡΟΝΗ ΔΗΛΟΣ

Μεσάνυχτα σήμανε ο ήμερος
στο άνδρηρο των Λεόντων
των Θαργηλίων ανήμερα.
Κατοπτρισμοί μαρμάρων εκηβόλοι
υπό της Αρτέμιδος το σεληνόφως.
Περίστυλων αιθρίων τόξευση
Φρυκτωρία σαγήνης αγαλμάτων.
Φίλοιστρος επίκληση
σε νυκτελίων τελετουργία.
Βοές πανάρχαιων ερώτων
Ευωχίες συμποσίων
Σπαράγματα πόθων, οιμωγές.
Τα σώματά μας
Άγρια βράχια.
Αγκυροβόλημα του αφανέρωτου
στο χρόνο του αχωρήτου.

Αφαύστου νερού καθαρός.
Το πένθος έλαβε τέλος.
Αγάπη μου
Κανείς δεν πεθαίνει εδώ.

ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ

Ανατολής απαύγασμα στο σμαραγδένιο φρέαρ
αβυσσαλέου κοχλασμός ωδίνες επιτόκου
από την έκσταση της Γης ανάδυση Καλλίστης.

Δακτύλιος ερωτικός υδάτινου ζωστήρα
χωροθετεί το θεϊκό κυμοθαλούς ημέρου
κυκλοτερώς λαμνοκοπούν μορφές εκπάγλου φάους.

Την αίγλη πότνιας θηρών ιέρειας του κρόκου
παπύρων αλιπόρφυρων σε στίλβον ακρωτήρι
από το μέλλον υμνωδούν ασκαύλων ισοκράτες.

*

Χρησμών ηφαίστεια ρωγμή διχοτομεί το Χρόνο
σπιθοβολά στο μαύρο φως το βουητό της λάβας
ανέλιξη σφοδρή λυγμού στις λόχμες ιαλέμου.

Οπτασιών εγκέλαδων διεσταλμένη κόρη
του Λόγου μύδροι φθέγγονται πυρακτωμένο μάγμα
το αγλαό ποντίστηκε στη λήθη της αιθάλης.

Ούίσεως ανάκλαση τη νέμεση εγείρει
αφορισμό στεντόρειο κρατήρα εκηβόλου
φαέθον κατακρήμνισμα πυρόεντος απείρου.

*

Καρνείου φως ιεουργεί λαζεύοντας στο βράχο
Αρτεμιδώρου τέμενος φρυγμένων οραμάτων
ψυχών ασύλητους βωμούς μανδηλαριάς στεφάνια.

Από μηδέν ακρότομο πνοή νοήμων άρχει
Σπονδείοι αναπέμπονται καλδέρας τεφροδόχου
βασάλτης επιτύμβιος το έρεβος βιγλίζει.

Σελλάδας αναθήματα ιλάσκονται το Χάος
οργήν ακάματου πυρός επ' άπειρον χαλκεύει
αιμάσσων Ώρου οφθαλμός δεινός οιωνοσκόπος.

Elvi Bome

— Βιογραφικό σημείωμα:

Ο Elvi Bome γεννήθηκε στην Αλβανία και στα χρόνια της εφηβείας πήρε το δρόμο της ξενιτιάς. Ήλθε στην Ελλάδα και μετά από περιπλάνηση σε διάφορα μέρη, εγκαταστάθηκε στο Μεσενικόλα όπου ζει τα τελευταία 15 χρόνια μόνιμα. Είναι εργάτης γης και απασχολείται στους αμπελώνες του Μεσενικόλα. Έμαθε να μιλά την Ελληνική γλώσσα αλλά όχι και να γράφει, γεγονός που τον αναγκάζει να χρησιμοποιεί το Αλβανικό αλφάβητο για να γράφει τις Ελληνικές λέξεις. Αγαπά την Ελλάδα και νιώθει ότι έχει δύο πατρίδες.

— Ποιήματα:

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΓΑΠΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΑΓΑΠΗΘΕΙΣ

Πρέπει να αγαπάς για να αγαπηθείς
χαμογέλα ζήσε τη χαρά τη ζωής να δεις
πρέπει να αγωνιστείς για να βγεις νικητής
αν χάσεις δεν είναι το τέλος
αλλά θα ξαναπροσπαθήσω να πεις

η ζωή μας δίνει χρόνο δεν ξέρουμε πόσο
αυτό το χρόνο πρέπει να τον εκμεταλλευτείς
κάνοντας καλές πράξεις
να πεις μια όμορφη ιστορία
στη μνήμη των ανθρώπων να ζεις.

Πρέπει να περπατήσεις για να φτάσεις
πρέπει να κουραστείς τα σκαλιά να ανεβάσεις
μη ζηλεύεις ποτέ τους άλλους
αν ζηλεύεις αυτό που ήδη έχεις
δεν μπορείς ποτέ να απολαύσεις.

Όλα έχουν σχέση με τη ζωή
σαν ένα τιμόνι που μπορεί να φτάσει στο γκρεμό
σαν μια καλή ισορροπία που μπορείς να περπατάς
σε ένα τεντωμένο σκοινί το τι θα κάνεις
πως θα είσαι το διαλέγεις μόνο εσύ.

Κολτσίδας Χρήστος

— Βιογραφικό σημείωμα:

Ο Χρήστος Κολτσίδας γεννήθηκε στην Καρδίτσα το 1991. Σπούδασε στο Τμήμα Φιλοσοφίας και Παιδαγωγικής του Α.Π.Θ. Ζει στη Θεσσαλονίκη, όπου και εκπονεί τη διδακτορική του διατριβή. Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές Τα ορεινά (Μελάνι, 2015, Κρατικό βραβείο πρωτοεμφανιζόμενου συγγραφέα 2016) και Βροχή περασμένη (Μελάνι, 2020). Συμμετείχε στο 4ο Φεστιβάλ νέων λογοτεχνών (14η Δ.Ε.Β.Θ., 2017) και στο 6ο και 7ο Πανθεσσαλικό φεστιβάλ ποίησης (Λάρισα, 2018 και 2019). Ποιήματά του έχουν συμπεριληφθεί στην ανθολογία *Dichtung mit Biss. Griechische Lyrik aus dem 21. Jahrhundert* (μτφ. Torsten Israel - επιμ. Maria Topali. Berlin: Edition Romiosini, 2019) και τον συλλογικό τόμο *35 under 35: 35 ποιητές κάτω των 35 διαβάζουν ποιήματά τους* (Αθήνα: Υπουργείο Πολιτισμού. Διεύθυνση Γραμμάτων, 2018). Ποιήματά του έχουν επίσης δημοσιευθεί στα περιοδικά Πόρφυρας, Ένεκεν, φρμκ, ανθρώπινο, Θράκα, Φρέαρ, *Poetix* και Τεφλόν.

— Ποιήματα:

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

μνήμη Θωμά Αντωνάκη

Βροχή περασμένη κάπα δε χρειάζεται
– και πόσες κάπες κρέμασα.

Κατέβηκα Βουτσικάκι, Σιατάνη μαχαλά
και Μαναχό Κλαρί.
Δρόμο και μ' έπιασε βροχή
αντάρα του Θεού.
Δρόμο
κι αντάμωσα το Χάρο.

Με μια μαγκούρα από κρανιά
τον στούμπηζα στα μούτρα.

(Βροχή περασμένη, Μελάνι 2020)

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τελικά ο Θάνατος έχει πολλά ποδάρια.
Αιώνιος πεζοπόρος
και δρομέας μεγάλων αποστάσεων.

Μα κι η Ζωή караδοκεί.
Έμπειρη κυνηγός
Τον τουφεκάζει στους δρόμους.

(Βροχή περασμένη, Μελάνι 2020)

ΥΓ.

Βέβαια
μπορεί και να 'ναι η Ζωή
μικρό θηλαστικό που κρύβεται στις φτέρες.
Κι ο Θάνατος
εκείνο το πικρό χορτάρι
που βάνει στην πίτα η γιαγιά μου.

(Βροχή περασμένη, Μελάνι 2020)

Μπαρκαλής Ηλίας

— Βιογραφικό σημείωμα:

Ο Ηλίας Μπαρκαλής γεννήθηκε στην Καρδίτσα το 1996. Είναι φοιτητής στην Σχολή καλών τεχνών του Πανεπιστημίου δυτικής Μακεδονίας. Ασχολείται με τα εικαστικά και την λογοτεχνία. Ποιήματά του έχουν δημοσιευτεί σε περιοδικά.

— Ποιήματα:

ΒΟΡΕΙΟΑΤΛΑΝΤΙΚΑ ΤΟΥ ΚΑΘΡΕΦΤΗ ή ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΠΟΥ ΕΙΔΑ

Είχαν εφεύρει τότε
μια άνοιξη παλιά σχεδόν αρχαία
και ερχόταν πλήθος από το μέλλον
οι ειδικοί
οι εμπειρογνώμονες
οι χειρουργοί αρχαίων εγκλημάτων

έφτυναν ιδρώτα
έβαζαν επιδέσμους στα αγάλματα

έτσι επουλώνονται
έλεγαν
οι πληγές της ιστορίας.

Η ΟΥΡ ΚΑΙ Η ΕΡΙΝΤΟΥ

Στον Ευφράτη οι άνθρωποι
Χόρευαν τους πρώτους κυκλικούς χορούς
ίσως για να κατευνάσουν τα πνεύματα
Ίσως για να δώσουν σχήμα στην φωτιά.
Τις νύχτες οι φωτιές χαμήλωναν
και το σκοτάδι έπαιρνε πέτρες και έχτιζε πόλεις
την Ουρ
Την Εριντού
την Βαβυλώνα
Ενίοτε οι πέτρες γινόταν άνθρωποι χωρίς τοίχους
ανοχύρωτοι.

Της γόνιμες μέρες όταν ξεχειλίζει ο Ευφράτης
το φεγγάρι όργωνε τα χέρσα σπίτια
και οι άνθρωποι φύτεωναν δύο δύο
μοναξίες από φλόγες χτισμένες
στην εύφορη γη.

ΗΡΘΑΝ ΠΑΛΙ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΧΕΙΜΩΝΕΣ

Ήρθαν πάλι οι παλιοί χειμώνες
στο καφενείο
στα πουκάμισα
στα χέρια
στο χρόνο που απ' έξω σάπιζε

/τα καράβια είναι δεσμώτες των νερών
το νερό δεσμώτης των πνιγμένων/

στη νύχτα φυλάκισαν τα αρχαία πουλιά
και να αρθρώσουμε το πέταγμα
δεν θα μπορέσουμε
μονάχα να ψευδίσουμε το σκότος

όχι δεν αγαπώ τους νεκρούς

εκείνη την νύχτα πυρπολούσαμε
τη θάλασσα
κι όλα τα μυθικά όντα βρέθηκαν στην πυρά
ένας σκύλος
ένας σχοινοβάτης κι ένας προφήτης
αναλήφθηκαν στους καπνούς
τραγουδώντας
για αυτούς
που μείνανε χωρίς νερό να καούν

εκείνη την νύχτα
τα σύρματα τρυπούσαν τα κορμιά
φέλνοντας ύμνους θυσίας.

θα μείνουμε
λίγοι
άγριοι
να σύρουμε ένα χορό
να ασφαλίσουμε της πόρτες
να κλείσουμε τα παράθυρα μην ζημερώσει
γρήγορα
να πέσουμε ηρωικά

/μισό Μεσολόγγι και μισό Αιγαίο
η έξοδος θα είναι μια φαντασμαγορία/

θα μαζευτούν
οι φυλές
καπνίζοντας την πάχνη
θα κινήσουν μισές
για το βορρά
κι οι άλλες

για το νότο
στοιβάζοντας ύψη
στο μικροσκοπικό τους βήμα
άγριοι
θα σύρουν το χορό
θα βάζουν σύρματα
στις πόρτες στα σύννεφα στις καρδιές

η μοναξιά τους εκείνη δεν είχε αφή
και πρωτόγονους χορούς
οι ιθαγενείς σμίγαν με το χώμα
μετά η ζωή βλάστιζε στη θάλασσα
κάποιοι κάναν όνειρα να φύγουν
να φορέσουν τους καπνούς

/να γίνουν οι λέξεις χρησμοί
οι χρησμοί να γίνουν πλοία/.

Μπαρτζιώκας Ηλίας

— Βιογραφικό σημείωμα:

Ο Ηλίας Χ. Μπαρτζιώκας γεννήθηκε το 1962 στον Παλαμά όπου τελείωσε τις εγκύκλιες σπουδές του. Σπούδασε οικονομικές και παιδαγωγικές επιστήμες στη Θεσσαλονίκη. Σήμερα κατοικεί στον Παλαμά και εργάζεται στο τοπικό ομώνυμο βιβλιοπωλείο. Έχει εκδώσει ως τώρα τη νουβέλα «Η Φλογερή και το αγόρι που μέσα του κατοίκησε ο άνεμος» (εκδόσεις Ίδμων) και το... χειροποίητο παιδικό παραμύθι «Ιστορίες του βυθού». Έχει συμμετάσχει σε 5 ποιητικές ανθολογίες ενώ διαθέτει πλούσιο ανέκδοτο έργο, κυρίως ποίησης και παιδικής λογοτεχνίας.

— Ποιήματα:

ΚΟΡΙΤΣΙ ΚΟΣΜΟΝ ΤΟ ΕΑΡ

Στην Α.Κ που Κυριακή πρωί στολίστηκε, να πάει στη Λειτουργία

Σε λειτουργία πρωινή
της Κυριακής, οδεύεις
κορίτσι της προσευχής,
των προσδοκιών,
του ελέους,
της δέησης,
του άφατου του σύμπαντος
Κορίτσι
του βαλες τα καλά σου
και πας πρωί στην εκκλησιά
Κορίτσι της Κυριακής,
που λάμπεις
Κορίτσι κοσμόν
και φέρον το έαρ
εντός.

Προσευχήσου

Και για μένα...

Παλαμάς
Κυριακή (του θερινού Ηλιοστασίου)
21-6-2020

ΚΑΛΗΜΕΡΑ ή ΠΡΩΙΝΟ ΞΥΠΝΗΜΑ

Στην ΑΚ που ευδιάθετη
ξύπνησε χαράματα

Ανοίγοντας τα παραθυρόφυλλα
κορίτσι που πάντρεψε
στον ήχο μιας χορδής παλλόμενης,
της χαραυγής τον παλμό
και του αναζωογονητικού της
χαμόγελου
σκόρπισε απλόχερα
σπινθηροβόλα καλημέρα

δροσοσταλιά ζωής
σε κάμπο καταπράσινο.

Παλαμάς
Παρασκευή
26-6-2020

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ

Μεσ' στα κουτιά κλουβιά
οι άνθρωποι ξέχασαν την κουβέντα
και φύτρωσε τριανταφυλλιά
επάνω στα τσιμέντα.
Κι ένα τριαντάφυλλο μικρό
απάνω που ροδίζει,
βγάζει ηχώχρωμα πικρό
και το χορό αρχίζει.
Κάποτε ήμουν τ' ουρανού,
ήμουν και του αγέρα.
Τώρα επήρε μου το νου
και μου κλέψε τη μέρα,
ένα βαθύ σκοτάδι.
Ελάθεφα θαρρώ
πότε θε να 'ρθει πρωινό,

πότε θα 'ρθει το βράδυ.
Τι ο ήλιος εξαρχής
μαύρισε πίσω από τις κουρτίνες.
Τι δεν ποτίζουν στάλες της βροχής
του μίσχου μου τις ίνες.
Ξεχάσανε οι άνθρωποι
τη λάμψη που 'χουν τ' άστρα
εζήλεψαν δίχως ντροπή
τις μυρουδιές σε μιας βεράντας γλάστρα.
Απόχτησα ξαδέρφια μου
στα χέρια των νηπίων
τα άνθη και τα αρώματα
πολλών θερμοκηπίων.
Και μπερδευτήκαν οι καρδιές
λαθέψανε οι δρόμοι.
Απόχτησαν οι άνθρωποι
τρανή, περίσσια γνώμη.
Κάνανε μέρα τις βραδιές,
πλημμύρισαν με φώτα.
Όλα τριγύρω αλλάζανε,
δεν είναι όπως πρώτα.
Μα 'γω δε νοιάζομαι γι' αυτά,
βρήκα την πατέντα.
Μάθαμε πολλά φυτά
να ζούμε στα τσιμέντα.
Τούτα που γίνηκαν εδώ
γινήκανε και αλλού.
Το λέει το κύμα του γιαλού,
του γερακιού το βλέμμα.
Το λεν οι στάλες της βροχής,
του λιονταριού το αίμα.
Το λεν τα ζούδια της εξοχής
το λέει το κυπαρίσσι,
όποιος κι αν πάλεψε
δεν μπόρεσε ποτέ,
τη φύση να νικήσει.

Παλαμάς, Σάββατο 17 Φεβρουαρίου 2018

ΕΠΑΝΑΠΑΤΡΙΣΜΟΣ

Εγώ δεν εγεννήθηκα
σε έναν τόπο μεγάλο και λαμπρόν
να χω να γράψω
για πολυσύχναστες κατάφωτες οδούς
και λεωφόρους,
βιτρίνες στολισμένες
κι εμπορεύματα πολύτιμα.
Μήτε για σπουδαίους ανθρώπους,
δόξες τιμές και μεγαλεία.
Ουδέ για έρωτες ανοίκειους
κρυφά πάθη και εγκλήματα
κι αγιάτρευτα γλεντοκόπια,
για δοξασμένες συνοικίες
και περιλάλητα ηλιοβασιλέματα
στα προάστια,
για τιμημένους ηγέτες,
πλούσιους επισκέπτες και ταξιδευτές,
αιματηρούς αγώνες, εξεγέρσεις
κι επαναστάσεις
κι ούτε για μετανάστες
π' αναζήτησαν καλύτερη ζωή
στα χώματά του.
Δεν εμεγάλωσα σε έναν τόπο
π' ανθούν τα γράμματα,
οι τέχνες και οι επιστήμες,
ούτε που άφθονα
το χρήμα κι η χλιδή ρέουν
κι όλα αυτά τα χνάρια τα φανερά,
π' αναζητά και καταγράφει η ιστορία.
Σ' έναν τόπον μικρόν
κι ασήμαντον – κατ' άλλους – εγεννήθηκα,
εν πλήρη ταπεινότητι,
όπου σε ζώνει τ' αυγουστιάτικο
λιοπύρι του κάμπου
κι ως έγραφαν σοφά οι ποιητές
«τον τόπο μου δεν δέχτηκε

η θάλασσα να βρέχει».
και σ' αυτόν τον ξερότοπον,
επέστρεφα εν πλήρη επιγνώσει
να διαβώ το υπόλοιπον της ζωής μου.
Ταλανιζόμενος ίσως,
από αγάπη, παράφορα μονομερή
κι αναπόδραστα στείρα
αφού απ' αυτόν τον τόπον
ποτές μου σ' ανταπόδοση,
δεν εγύρεφα κάτι για μένα,
παρεζόν από κείνη
την αζεδιάλυτη εικόνα
των παιδικών μου χρόνων,
με τα μεστά γερμένα στάχυα
στον κάμπο,
κατ' απ' το καυτό μεσημβρινό λιοπύρι,
που λαμπυρίζει και πάλλεται
κι ασημώνει τη μνήμη μου
και την ψυχή μου...

*Παλαμάς
Δευτέρα 30 Ιανουαρίου 2012*

ΠΕΡΙΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ (ΣΟΥ)

Να κατοικήσω ας γίνει
στις γραμμές,
του τόζου των φρυδιών σου.

Αιφνιδίως
πλάνητας και ταξιδιώτης,
να βρεθώ, στον ίσκιο
π' απαγιάζει
το χαμόγελό σου.

Σ' ενός καπέλου θερινού
το γείσο,

τα όνειρά μου να κρεμάσω.
Στην αρμύρα
των δροσοσταλίδων σου
να νοτίζω την ψυχή μου
και θείο απόσταγμα,
το βλέμμα σου να πιω,
μεθώντας
μεσ' στην αγκαλιά σου.

Παλαμάς
Πέμπτη 5-12-2019

ΕΠΙΚΛΗΣΗ 105^η

Με ποια τέχνη περισσή
υφαίνεις πάνω σου και περικλείεις
το στίλβον πράσινο
των νοτισμένων λιβαδιών,
το κυανούν ανέφελου ουρανού,
το γαλανό των απαλών κυμάτων,
το διάφανο των σιγανών ανέμων
και των κρυστάλλινων υδάτων,
τ' αγαπημένο σου κίτρινο των ηλιάνθων
το ερυθρόν της πυράς,
το βαθύ μωβ της επιθυμίας,
το πορφυρούν του φλέγοντος
βλέμματός σου,
το τεφρόν της αμφιβολίας
το ωχρόν της αναχώρησης,
κι εκείνο το απροσμέτρητο,
αδιόρατο μαύρο της φυγής σου;

Μ' ένα καλάθι
χρώματα,
που στέλνεις,
ντόνω τη θλίψη μου
και την ξεπροβοδίζω

Μπριάνας Βαγγέλης

— Βιογραφικό σημείωμα:

Ο Βαγγέλης Μπριάνας γεννήθηκε και μεγάλωσε στην πόλη της Καρδίτσας. Σπούδασε Μετάφραση και Διερμηνεία (Πανεπιστήμιο των Ιωαννίνων) στην Ηγουμενίτσα. Το 2019 συμμετείχε στο 7ο Πανθεσσαλικό φεστιβάλ ποίησης. Ποιήματά του έχουν δημοσιευτεί στα περιοδικά ανθρώπινο, Θράκα και Τεφλόν. Σήμερα εργάζεται ως ελεύθερος μεταφραστής.

— Ποιήματα:

ΦΥΣΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Στον Χρήστο Κολτσίδα

Βροχή περασμένα ξεχασμένα
στεγνή χωρίς υπολείμματα και κατακάθια
κρυστάλλινη βροχή αρουραίων
ανοίγει τρύπες στα χωράφια
Τον είδανε τον βρήκανε τον αγρό
σε κακή κατάσταση
Αρχίσανε τα φυτοφάρμακα

Πέρασαν τις τρύπες
για ασθένεια του εδάφους.

*ο στίχος: κρυστάλλινη βροχή αρουραίων / ανοίγει τρύπες στα χωράφια, είναι παραλλαγή των στίχων τρύπες ανοίγουνε στη γη / κρυστάλλινοι αρουραίοι από το τραγούδι του Θανάση Παπακωνσταντίνου Ούτε τριγμός, ούτε λυγμός (δίσκος: Βραχνός Προφήτης, 2000).

ΤΟ ΝΕΡΟ ΞΕΡΕΙ

Το νερό ξέρει
από μικρές χαραμάδες
από φθηνά κανάλια
από ετοιμόρροπες γέφυρες
από στερημένες πηγές
από πνιγμένα βατράχια
το νερό ξέρει.

■ Νάννος Παναγιώτης

— Βιογραφικό σημείωμα:

Ο Παναγιώτης Νάννος, γέννημα – θρέμμα Αγραφιώτης (Βουνέσι 1962), ασχολείται με το Λόγο. Από ανασφάλεια κάποτε συμμετείχε σε διαγωνισμούς. Έλαβε Α΄ βραβείο μυθιστορήματος («Σκιές οδοιπόρων», εκδόθηκε από «Μεταίχμιο»), Α΄ Βραβείο Λαογραφίας «Άγιος Θέρος», για λαογραφική μελέτη (υπό έκδοση), Αριστείο για δοκίμιο στην Κύπρο, λοιπά βραβεία και διακρίσεις σε Δίηγημα και Ποίηση. Εξέδωσε τις συλλογές «Παραμυθία» (χαϊκού), «Γιθωνού Σιωπές», (πεζά ποιήματα), «Ες Κύπρον, εξομολόγηση με 74 ποιήματα».

Το 2019 εκλέχτηκε Δήμαρχος Λίμνης Πλαστήρα.

— Ποιήματα:

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΑ

Κινώντας ο Θησέας για την Κρήτη
πρώτα το φόβο του νίκησε εντός,
έπειτα σκότωσε τον Μινώταυρο
με σύμμαχο απρόσμενο μίτο της Αριάδνης.

Από τους λαβυρίθους πάντα βρίσκεται
η έξοδος όσο υπάρχει πίστη στον αγώνα.

Ο θρίαμβος έπαρση γεννά, άδικο η αλαζονία.
Το δυνατό κρασί της νίκης εύκολα μεθά το νικητή,
ο οποίος τότε ύβρη διαπράττει, οι θεοί βλέπουν
ανίκανοι πια τον ήρωα να προστατεύσουν.

Έτσι ο Θησέας την Αριάδνη παράτησε στη Νάξο,
εκείνη που άσβεστο κράτησε το φως της σωτηρίας,
το λόγο του δεν κράτησε, στα βράχια τσάκισε τον ίδιο
τον πατέρα, καθώς λησμόνησε ν' αλλάξει τα πανιά.

Ο νικητής, νικήθηκε για πάντα. Έκτοτε,

έμεινε του Αιγαία η κραυγή εις το διηνεκές
από το Σούνιο για να θυμίζει
ότι τους ήρωες γεννά πρώτα το ήθος,
ιερό των ανθρώπων η σεμνότητα...

Ντελής Βαγγέλης

— Βιογραφικό σημείωμα:

Ο Βαγγέλης Ντελής γεννήθηκε το 1969 στο χωριό Ορφανά του Νομού Καρδίτσας. Σπούδασε στη Φιλοσοφική Σχολή Αθηνών, στο τμήμα Αρχαιολογίας και Ιστορίας Τέχνης. Συμμετείχε σε ανασκαφές στη Δυτική Θεσσαλία. Εργάζεται ως φιλόλογος στο 5^ο Γενικό Λύκειο Καρδίτσας. Διακρίθηκε σε δεκάδες πανελλήνιους λογοτεχνικούς διαγωνισμούς ποίησης και λογοτεχνίας.

Οι σημαντικότερες διακρίσεις του είναι οι εξής:

Από τον Φιλολογικό Σύλλογο ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ βραβεύτηκε έξι φορές στις κατηγορίες Ποιητική Συλλογή, Δοκίμιο, Θεατρικό Έργο και Διήγημα.

Από την Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών έχει βραβευτεί με το πρώτο βραβείο Μυθιστορήματος για τα έργα του «Το νησί της Αριάδνης», πρώτο βραβείο Νουβέλας με το έργο του «Αναζήτηση στο Άγιον Όρος», δεύτερο βραβείο θεατρικού έργου, δεύτερο βραβείο δοκιμίου, τρίτο βραβείο Ποίησης, Θεατρικού Έργου και παραμυθιού. Έχει κερδίσει το Τρίτο Βραβείο στους Δελφικούς Αγώνες Ποίησης. Κυκλοφορεί από τον εκδοτικό οίκο ΚΕΔΡΟΣ το μυθιστόρημά του «Ο καλλιτέχνης», το οποίο τιμήθηκε από την Εταιρεία Συγγραφέων ως ένα από τα 8 καλύτερα μυθιστορήματα της χρονιάς και ήταν υποψήφιο για το Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Συγγραφέα «Μένης Κουμανταρέας».

Από τις εκδόσεις ΓΚΟΒΟΣΤΗΣ κυκλοφορεί ένα βιβλίο με δύο ποιητικές συνθέσεις με τίτλο: «Προφήτες – Μοσχάκανθος». Ως αυτοέκδοση κυκλοφορεί το βιβλίο του «Πού πας χωρίς ουρανό;», το οποίο περιέχει διηγήματα, νουβέλες και παραμύθια και η βραβευμένη από τον ΠΑΡΝΑΣΣΟ θεατρική ποιητική σύνθεση «Αίας και Τέκμησσα».

Είναι μέλος της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών και της Αμφικτυονίας Ελληνισμού και υπεύθυνος δημοσίων σχέσεων της Λέσχης Ανάγνωσης και Φιλαναγνωσίας του Μορφωτικού Συλλόγου Σοφάδων.

— Ποιήματα:

«ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΣΟΦΩΝΙΑΣ»

«Ο ήλιος δεν φτάνει να ζεστάνει την αλήθεια.

Θα βαδίσεις στους έρημους δρόμους της πόλης
Η νύχτα σιωπηλός βυθός, μαγεία και μυστήριο
Το βλέμμα που αναζητά το στόχο τρυπάει το σκοτάδι
Κι οι σκέψεις σαν λευκά πουλιά πετούν στα κυπαρίσσια.

Θα γυρνάξεις το νου με τις λέξεις
Μια γλώσσα ζωντανή που ανασαίνει η γλώσσα σου
Θα σκάβεις βαθιά να βρεις την αρχή της
Θα κλείνεις στις έννοιες το απόσταγμα αιώνων.

Λόγος γλυκός, μελίχιος, θερμός ζωγράφος της ψυχής

Η γλώσσα του Ομήρου θα σου μάθει το μέτρο
Η γλώσσα της Σαπφούς θα σου μάθει το μέλος
Οι Τραγικοί Ποιητές θα σου μάθουν τη σκέψη
Το Αγαθό ο Πλάτωνας, ο Αριστοτέλης τις Έννοιες

Η γλώσσα του Ευαγγελίου θα σε μυήσει στο Θείο

Τα Δημοτικά Τραγούδια θα σ' ενώσουν με το λαό.

Πολιτισμός βαθύς ο Ελληνισμός!
Οι βαθύτερες ρίζες, το ψηλότερο δέντρο στο δάσος.

Θα μπεις αργά στο ωραίο μονοπάτι της Τέχνης

Κυκλαδικά ειδώλια με μάρμαρο της Κέρου
Πίνουν το φως διψασμένα
Κούρος που σπάει τη σιωπή του ακίνητου κορμιού
Και βαδίζει με θάρρος
Αρχαϊκό μείδιμα ανθρώπων της νίκης και του πνεύματος.

Ερμής Κουροτρόφος
Αφροδίτη της Μήλου
Απόλλων του φωτός και του Λόγου
Παρθενώνας μετέωρος πάλλεται στο φως σαν οπτασία.

Τέχνη γεμάτη ισορροπία, ανθρώπινη τέχνη, με Μέτρο.

Θα λατρέψεις τα έργα των ανθρώπων
Το χέρι που σμιλεύει την πέτρα
Το νου που γράφει την ιστορία
Την ψυχή που γράφει τους στίχους
Τον Ποιητή που αγγίζει τα μύχια αισθήματα.

Θα ψάξεις την αλήθεια στη γνώση
Θα διαλέγεις τα άνθη τής σοφίας
Θα στολίζεις μ' αυτά την ψυχή σου.

Ένα ταξίδι στο άγνωστο η Μοίρα σου
Ένα ωραίο ταξίδι στα λιμάνια τής Ανατολής
Που θα φτάσεις με το πρώτο φως τού ήλιου.

Θα σμιλεύεις τον κρίκο με τέχνη
Θ' ανήκεις σε μια αλυσίδα μακριά όσο το ανθρώπινο γένος
Το βάρος, το χρέος μεγάλο
Να δώσεις κι εσύ, να γράψεις, να φτιάξεις, να χαράξεις
Με αγώνες να φέρεις στο φως αυτά που ζούσαν κρυμμένα αιώνες
Αυτά που υπήρχαν στους ίσκιους
Εσύ θα έρθεις τώρα, Υπερόπτη, να τα φανερώσεις.

Και θα 'σαι και περήφανος
Γιατί μπρος στο δικό σου κρίκο έπεσαν οι μάσκες
Γυμνώθηκε ο φόβος τού τέλους
Εύπνησε η απόγνωση του μάταιου.

Μα θα τρομάξεις από ατρόμητους ανθρώπους
Που κλείνουν μες στη λογική τους την αγάπη
Που δεν θ' αγγίζουν για βοήθεια τα χέρια
Μα μόνο χειροπέδες θα κλειδώνουν.

Η αλήθεια φαντάζει εχθρός
Σε ανθρώπους που γεννήθηκαν με το πρόσωπο στραμμένο στον τοίχο.

Πήλινος είσαι, μην ξεχνάς
Βότσαλα τα μάτια σου
Και μια πνοή Θεού σου έδωσε τη ζωή σου.

Τα λόγια τούτα δεν θα θυμηθείς τις μέρες της συνείδησης.

Ζήσε όπως θέλεις τη ζωή σου
Κοίτα όμως μονάχα αυτή, τίποτα πριν, τίποτα μετά
Ποτέ μην οδηγείς τη σκέψη σου στο Τέλος.

Στο χώμα θα σε ρίζουν οι σκέψεις
Η πνοή σου θα γίνει αέρας
Χάνεις καιρό και πράγματα αφήνεις να προσμένουν
Πράγματα που εσύ ήσουν ο θεός τους
Για σένα θέλησαν να ζήσουν
Σε σένα θέλησαν να δώσουν ευτυχία
Μην θολώσεις το βλέμμα σου ποτέ!

Μονάχα ζήσε, αγάπα και τραγούδα
Ψήσε τον πηλό σου στον ήλιο
Βρέξε με δάκρυα χαράς τα βότσαλά σου
Και θα δεις γεμάτη χρώμα τη ζωή σου...»

Τριανταφύλλου Βίκυ

— Βιογραφικό σημείωμα:

Η Βίκυ Τριανταφύλλου γεννήθηκε στους Σοφάδες Καρδίτσας. Σπούδασε στην Σ.Δ.Ο. τμήματος Λογιστικής και Χρηματοοικονομικής του ΤΕΙ Ηρακλείου Κρήτης, παρακολούθησε την σχολή ζωγραφικής «ΠΕΤΡΑ» και σεμινάρια δημοσιογραφίας και ραδιοφωνίας. Ασχολήθηκε με θεατρικές ομάδες στην κατασκευή σκηνικών, έκανε ατομικές εκθέσεις ζωγραφικής και πήρε μέρος σε πολλές ομαδικές. Δίδαξε ελεύθερο σχέδιο και αρθρογράφησε στην εφημερίδα «Θεσσαλική Ηχώ» και στο μηνιαίο περιοδικό της Καρδίτσας «Γνώμη». Αυτήν την εποχή ασχολείται με την ποιητική γραφή, και την ζωγραφική. Εξέδωσε την πρώτη της ποιητική συλλογή με τίτλο «Έρρωσο» από την «Άνεμος Εκδοτική».

— Ποιήματα:

ΑΠΑΛΛΑΓΕΣ

Ξετυλίνονται στην ανεμοδούρα της στιγμής,
με τέρψη,
άρα υπάρχω.
Εγκρίνεται να συμβάλλω στην επόμενη με ασάφεια
λεύτερη.
Συναίνεσα να παραμερίσω το χθες,
μαδώντας το πείσμα.
Προπορεύομαι της ανησυχίας.
Με αθώνει η ανεμελιά!

Βίκυ Τριανταφύλλου από την ποιητική της συλλογή «Έρρωσο» από την Άνεμος εκδοτική.

ΕΠΑΝΑΛΗΨΕΙΣ

Ο λίβας κατακαίει το φυτώριο της ομορφάδας.
Αποξηραίνει την δροσιά από τα γιουλιά,
η μυρουδιά ζαλίστηκε,
την χτύπησε το λιοπύρι κατακούτελα
και διαλύθηκε.
Ο έσπερος πάλι θα γεννήσει μυρωδιές
κι ομορφάδα,
με αναστημένη την δροσούλα,
φουρνέλο στην ανημποριά της
και πάλι απ' την αρχή τα ίδια.

Βίκυ Τριανταφύλλου από την ποιητική της συλλογή «Έρρωσο από την Άνεμος εκδοτική».

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Στο εκτυφλωτικό λευκό
τοποθετώ την προσευχή,
μ' ευλάβεια.
Εγκρίνεται η ευλάβεια στην καθυστερημένη πρόθεση;
Κι εκεί στο αποτυχημένο γίνομαι,
καίω τα δύσκολα και την ανυπαρξία που λιμνάζει,
με του κεριού την φλόγα την τρεμουλιαστή,
με στυλοβάτη δίπλα μου υακίνθινη ευλογία!

Βίκυ Τριανταφύλλου από την ποιητική της συλλογή «Έρρωσο» από την Άνεμος εκδοτική».

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἡρθες;
Ἡ ζωή και οι αποδέκτες της,
απουσιάζουν μέσα από την παρουσία τους,
δεν είναι εδώ.
Βολτάρουν την ανάγκη τους,
σ' αυτά που δεν γνωρίσαμε στο τώρα,
ν' αποκτήσουν εμπειρίες στο γέγονε.
Βουτάνε στο απύθμενο,
κολυμπώντας πίσω απ' τους δρόμους
και τα σοκάκια των λέξεων.
Τις στολίζουν,
τις αποδομούν,
παρουσιάζονται άλλοτε σαν αφρισμένα κύματα
κι άλλοτε σαν κρυστάλλινες στάλες,
πού ο αέρας τους αποπνέει άλλο μόρφωμα κάθε φορά.
Αδιάλλακτες, συμπαντικές, πεντάμορφες,
γλυκίες, σκληρές, αφύσικες...
Θα ῥθεις;
Πισωγυρίζοντας στον δρόμο,
χάθηκες στις αλλαγές!

Βίκυ Τριανταφύλλου από την ποιητική της συλλογή «Ἐρρωσο» από την Ἄνεμος εκδοτική.

ΥΠΟΣΧΕΣΗ

Τ' ακροδάχτυλα,
στις μύτες των ποδιών μου να πατήσω,
να τενωθώ,
φιλί στο μάγουλο να δώσω στην υπόσχεση,
που ῥναι στο όνειρο κρυμμένη,
για να την κάνει ο χρόνος,
κλωστή αγάπη στο τσικρίκι!

Βίκυ Τριανταφύλλου από την ποιητική της συλλογή «Ἐρρωσο» από την Ἄνεμος εκδοτική.

Τσιρογιάννη Ελένη

— Βιογραφικό σημείωμα:

Ελένη Τσιρογιάννη Πράντζου ποιήτρια, στιχουργός, συγγραφέας, γεννήθηκε στην Καρδίτσα. Άρθρα της δημοσιεύονται στον τοπικό Τύπο της Καρδίτσας και Αθηναϊκές εφημερίδες. Το πρώτο βιβλίο της έχει τίτλο : ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΜΟΥ (εκδόσεις Λύχνος), εμπεριέχει στίχους τραγουδιών και το μελοποιημένο ποίημα Νεράιδα, που μιλά για το μαγεμένο θέρετρο που βρίσκεται στην Λίμνη Πλαστήρα. Συμμετείχε με ποιήματά της σε αρκετές ανθολογίες, όπως ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΕΡΩΤΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ (εκδόσεις Κύμα), καθώς στα ΧΡΩΜΑΤΑ ΨΥΧΗΣ (εκδόσεις Όστρια), στις ανθολογίες ΣΥΝΟΜΙΛΩΝΤΑΣ (Με τον Καβάφη, Καζαντζάκη, Λειβαδίτη, κ.α). Απέσπασε το βραβείο «Φεΐδων» για ποίημα της σε ποιητικό διαγωνισμό της ΑΜΦΙΚΤΥΟΝΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ. Είναι μέλος της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών (ΠΕΛ), και εκπρόσωπος της Καρδίτσας στη Διεθνή Εταιρεία Φίλων Καζαντζάκη, ΔΕΦΝΚ.

— Ποιήματα:

ΦΥΣΑΕΙ ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ

Φυσάει στους έρημους δρόμους αδιαφορία.
Οι μέρες και οι ώρες αιμορραγούν.
Τα χρόνια κυλούν στη βιοπάλη,
φάχνοντας σανίδα για να μην πνιγούν.
Χιλιάδες φώτα αναμμένα, μα οι καρδιές ρημαγμένες
από τις σιωπές του φόβου, δεν τολμούν.
Κούφιος οι πράξεις των ανθρώπων,
σ' αυτούς τους αλλόκοτους καιρούς.
Απειλή μας έχει σκεπάσει, περίεργη η αλλαγή.
Η ύλη έχει πάρει θέση κι η προσφορά μηδαμινή.
Απόμακρη η πόλη, ψυχρή, μακρινή.
Απομεινάρι οι αναμνήσεις,
ποιήματα θυμίζουν ένα κόσμο αγωνιστών.
Τα χρώματα του ουρανού δεν ξεθωριάζουν,
μα κρύφτηκαν από τον κόσμο οι χαρές.
Ερμητικά κλειστά παράθυρα δηλώνουν,
γειτονίες που έχουν χαθεί.
Η ανεμελιά έχει σβήσει, η μοναξιά το μαρτυρεί.

Άνθρωποι χαμένοι σε πλάνη,
που άρωμα και χρώμα δεν κρατεί.
Φωνές παιδιών στους δρόμους δεν υπάρχουν,
ούτε αλάνες και αυλές.
Οι γειτονιές ασφυκτικά μεγαλώνουν,
απόμακρες οι σχέσεις των ανθρώπων και μη δοτικές.
Κάποιες πλατείες μείναν ίδιες και εκκλησίες σε γωνιές.
Στέκουν αγάλματα περίσσια, ήρωες άλλης εποχής
να μας θυμίζουν πολέμους, αγώνες ζωής.
Κάποιοι πολέμησαν, έχυσαν αίμα.
Μεγάλοι ποιητές, μας άφησαν αποθήκη παραλαβής.
Πόλεμος, πόνος γίναν ένα και θάνατος.
Βούλιαξε ο κόσμος, φυσάει αδιαφορία
στα σταυροδρόμια της ζωής.
Άσχημες ειδήσεις, σίγασε η αγάπη στα στήθη.
Άσαρκα στόματα, δεν γελούν.
Ακυβέρνητο το σκοτάδι ψάχνει του ονείρου το σεντόνι να κρατηθεί.
Ανοίξτε τα παράθυρα του σκότους, η λιακάδα να φανεί.
Πάρτε θέση, δώστε πάλι την πνοή.
Η αποκοιμισμένη συνείδηση δεν έχει θέση σ αυτή τη ζωή.

Τσιώλη Αφροδίτη

— Βιογραφικό σημείωμα:

Η Αφροδίτη Τσιώλη γεννήθηκε το 1985 στην Καρδίτσα και μεγάλωσε στον Πειραιά. Είναι απόφοιτη του Πειραματικού Ε.Λ «ΡΑΛΛΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ» Πειραιά. Μετά από εξετάσεις του Υπ.Πολιτισμού αποφοίτησε από την Ανωτέρα Σχολή Δραματικής Τέχνης «Διομήδης Φωτιάδης». Έχει παίζει σε παιδικές παραστάσεις σε θέατρα της Αθήνας και στο Δημοτικό Θέατρο Τρικάλων. Είναι μέλος της συντακτικής ομάδας του «rause art magazine» με δημοσιεύσεις ποιημάτων της και συνεντεύξεων, καθώς και μεταφράσεις ποιημάτων διεθνών σύγχρονων ποιητών. Τα τελευταία χρόνια ζει στο Μοσχάτο στη λίμνη Πλαστήρα.

— Ποιήματα:

«ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ»

Δεν έχω όνομα κύριο
-Ευθυμία, Ευσταθία, Ευδοξία-
Επίθετο
-Ωραίος, ωραία, ωραίο
Ένας, μία, ένα
Χαμένος, χαμένη, χαμένο-
Η ταυτότητά μου είναι ξεχασμένη στο συρτάρι
Σταμάτησα από καιρό να την κουβαλάω μαζί μου
- πλαστή δεν είναι, κομμένη ούτε -
Δεν χρειάζομαι αποτύπωμα κι υπογραφή
Έχω τα στήθη μου και τις φλέβες τους απόδειξη.

«ΟΙ ΓΕΡΟΝΤΕΣ»

Τους σεβάσιμους γέροντες
άκουσα να μιλούν για σημάδια,
να ζορκίζουν τ' αλόγιστο,
σταυρούς να καρφώνουν στο χώμα.
Τους άκουσα δίπλα σε φλογέρες κι έλατα,
κι ακούγονταν από ράχη σε ράχη.
Τους άκουσα σ' απaráμιλλες
εκκλησιαστικές εσπέρες,
το λόγερμα.

«ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ»

Δεν είμαι Δον Κιχώτης
-εν πρώτοις.
Σάντσο δεν έχω εγώ πιστό.
Κι όμως για να επιζήσω
ανθρώπους ανεμόμυλους
καθημερινά γνωρίζω.

Αγαπημένε μου Θερβάντες,
μπορώ κι αγαπώ τους πάντες!

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΓΕΓΟΝΟΤΑ

πολιτιστικού και όχι μόνο ενδιαφέροντος

ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΤΟ ΓΙΩΡΓΟ ΜΠΑΛΤΑΔΩΡΟ

Τρία χρόνια μετά την οριστική αναχώρηση του σύγχρονου ήρωα Γιώργου Μπαλταδώρου ο Δήμος Λίμνης Πλαστήρα τίμησε τη μνήμη του με την τοποθέτηση αεροσκάφους Mirage F1, ανδριάντα, πλατεία αντιπτεράρχου Γ.Μπαλταδώρου, ο δήμαρχος τίμησε τη μνήμη του παλικάριού που έπεσε σε ώρα καθήκοντος, επιστρέφοντας από αναχαίτιση τουρκικών αεροσκαφών, με το παρακάτω ποίημα, σχολιάζοντας:

«**ΣΑΝ ΣΗΜΕΡΑ ΠΕΤΑΞΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΘΑΝΑΣΙΑ**, ο Γιώργος Μπαλταδώρος, ο οποίος δεν έφυγε ποτέ. Είναι πάντοτε εδώ, νέος, ωραίος, αετός φτερουγίζει στον ουρανό και τις καρδιές μας. Ζει και θα ζει για πάντα στις καρδιές και τη μνήμη των Ελλήνων.

Α Θ Α Ν Α Τ Ο Σ !

*Μνήμη Γεωργίου Μπαλταδώρου **

Φυσάει μοναξιά όταν παγώνει ο Χρόνος
έτσι όπως αέναα πάλλονται τα κύματα της Σκύρου
μιλούν για την οδύνη της οριστικής σου απογείωσης.

Σε χαμηλή νέφωση, σ' εκείνη την υγρή ομίχλη
κρύβουν την ενοχή για την απώλειά σου, Γιώργο, ενώ
γνωρίζει το βαθύ μπλε του Αιγαίου όλη την αλήθεια.

Μέσα απ' το κάδρο κοιτάζεις και σιωπάς, αμφίθυμα υπομειδιάς
όπως όλοι στο πάνθεο οι γενναίοι, που έκαμαν την ευθύνη βίο
αλλά και θυσία στον ίδιο βωμό όπου θυσίαζαν οι πρόγονοι.

Φυσάει μοναξιά και πόνο όταν παγώνει ο Χρόνος
έτσι όπως κουβεντιάζουνε οι λέξεις κι αποζητούν
έννοιες με βαθύτερα νοήματα, αξίες και αισθήματα, τότε
η μορφή σου αναδύεται μέσα από την απουσία και τη σιωπή,
να πει για την αγάπη εκείνη που τιμή δεν έχει και για το Χρέος
όσων αγιάτρευτο για την πατρίδα νοιώθουν έρωτα.

Χτυπάει ώρα ο συναγερμός αφύπνισης των συνειδήσεων
ότι ήλθαν επίγονοι καιροί και εποχές της λησμονιάς,
επαίσχυντες συνάπτουν συμφωνίες χαμογελώντας κυνικά
με λέξεις ρυπαίνουν το Αιγαίο ανοίγουν τις κερκόπορτες
απαζιώνουν όσια και ιερά, μνήμες αγώνων ακυρώνουν, για τούτο
η θυσία σου, Γιώργο, οδοδείκτης για νέες Θερμοπύλες.

Φυσάει μοναζιά και κρύο όταν παγώνει ο Χρόνος
είναι που λείπεις Γιώργο αλλά είσαι πάντοτε εδώ, αιώνια νέος,
στο άπειρο για να θυμίζεις πόσο βαρύ είναι το γράμμα ρω
στις λέξεις Έρωτας και Ήρωας για την Πατρίδα...

**Ποίημα από την υπό έκδοση συλλογή «Φωτό + γραμμα».*

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ 2021 ΣΤΟ ΔΗΜΟ ΛΙΜΝΗΣ ΠΛΑΣΤΗΡΑ: Με ποιητικό τρόπο, με φόντο το ειδυλλιακό περιβάλλον της Λίμνης Πλαστήρα αποχαιρέτισαν το 2020 και υποδέχθηκαν το 2021, με μία μοναδική χορο-θεατρική performance δημοτική αρχή και «Δρυάδες εν Πλω». Την παραμονή πρωτοχρονιάς, στις 31/12/2020 μεταδόθηκε διαδικτυακά μία παράσταση υψηλής αισθητικής και απαιτήσεων. Οι «Δρυάδες εν πλω», καλλιτεχνικό σχήμα της Καρδίτσας παρουσίασε από θέατρο της Πλαζ Πεζούλας το έργο «Ο Πάγος Φλέγεται», εμπνευσμένο από την ομώνυμη ποιητική συλλογή του Παναγιώτη Νάννου, σε μουσική Ανδρόνικου Τρούκη και χορογραφία της Μαρίας Καραπαναγιώτη. Η παράσταση διαθέσιμη στο διαδίκτυο: <https://www.youtube.com/watch?v=doOKyAt3iC0>

Η προβολή της performance, η οποία είχε βιντεοσκοπηθεί τηρώντας όλα τα μέτρα ασφαλείας που προστάζουν οι υγειονομικές συνθήκες για τη δημόσια υγεία, ήταν η μοναδική εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο των εορταστικών εκδηλώσεων Δήμου με τίτλο «Παράδοση ... στο Μέλλον». Η παράσταση έκλεισε με εκατοντάδες αναμμένα φαναράκια – ευχές, που ταξίδεψαν μετά το τέλος της performance στη Λίμνη.

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ του δημάρχου Πλαστήρα με την ιδιότητα του ποιητή, στο 3ο Διεθνές Φεστιβάλ Ποίησης / Patras World Poetry Festival, το οποίο πραγματοποιήθηκε διαδικτυακά Παρασκευή 11 Σάββατο 12 και Κυριακή 13 Δεκεμβρίου. Έλαβαν μέρος εξήντα (60) ποιητές, εξ αυτών 16 από την Ελλάδα, οι άλλοι από διάφορα μέρη του κόσμου, οι οποίοι παρουσίασαν ποιήματα, ενώ μετείχαν σε συζητήσεις με θέμα τη σύγχρονη ποίηση. Πρόκειται για σημαντική συνάντηση, στο περιθώριο της οποίας ο δήμαρχος είχε την ευκαιρία να προωθήσει συνεργασία με

το Διεθνές Φεστιβάλ Ποίησης και προσφέρθηκε να φιλοξενήσει ποιητικές δράσεις στη Λίμνη Πλαστήρα.

«Πράσινο φως» για τη λειτουργία Θερινών Ακαδημιών και Σχολείων στη Λίμνη Πλαστήρα απο το Υπουργείο Εργασίας

Μια σημαντική απόφαση για τη μελλοντική λειτουργία των κατασκηνώσεων υπέγραψε η Υφυπουργός Εργασίας & Κ.Υ. κ. Δ. Μ. Μιχαηλίδου. Σύμφωνα με αυτή πέραν των δύο κατασκηνωτικών περιόδων για τα παιδιά, κάθε Αύγουστο, παράλληλα δίνεται η δυνατότητα στο Δήμο Λίμνης Πλαστήρα να αυξήσει την περίοδο χρήσης για όσο οι ανάγκες το απαιτούν και χωρίς χρονικό περιορισμό. Η παραχώρηση γίνεται για ακαδημαϊκούς, πολιτιστικούς, περιβαλλοντικούς και αθλητικούς σκοπούς.

Με την απόφαση ανοίγει ουσιαστικά ο δρόμος για τη λειτουργία Θερινών Ακαδημιών και Θερινών Σχολείων Ελληνικού Πολιτισμού, τα οποία προγραμματίζει ο Δήμος.

Ήδη οι πρώτες θερινές ακαδημίες σχεδιάζονται με τα Πανεπιστήμια Θεσσαλίας και Αιγαίου, ενώ είναι σε εξέλιξη συνεννόηση και με άλλα Ελληνικά και ξένα πανεπιστήμια για να επιλέξουν ως τόπο πρακτικής άσκησης τη λίμνη Πλαστήρα.

Η παραχώρηση των κατασκηνώσεων ήλθε μετά από ενέργειες του δημάρχου μετά από επίσκεψή του στο Υπουργείο Εργασίας και συνάντηση με τον ΓΓ κ. Σταμάτη.

Οι πρώτες θερινές ακαδημίες προγραμματίζονται να λειτουργήσουν μέσα στο καλοκαίρι, ενώ συζητείται η λειτουργία και θερινών σχολείων, εφόσον το επιτρέψουν οι υγειονομικές συνθήκες. Αξίζει να σημειωθεί ότι λόγω κορωνοϊού πέρσι ακυρώθηκε το Θερινό Σχολείο Ελληνικού Πολιτισμού, και η Ακαδημία Προφορικής Λογοτεχνίας με το Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας. Για την καλύτερη οργάνωση των εκπαιδευτικών δράσεων, συνεδρίασε το ΔΣ των κατασκηνώσεων και εξέτασε τον τρόπο οργάνωσης φιλοξενίας φοιτητών και μαθητών, καθώς και την έγκαιρη βελτίωση των υποδομών.

Ποιητικά ΑΠΟ-ΤΥΠΩΜΑΤΑ

«Γιώργος Μπαλταδώρος»

Η πρώτη ποιητική συλλογή που κυκλοφόρησε από το 2019 και έγιναν αρκετές επανεκδόσεις, μεταξύ αυτών και το 2020, είναι αφιερωμένη στον αντιπρόεδρο Γιώργο Μπαλταδώρο και αετό των Αγράφων, τον δικό μας Γιώργο.

Με την πτώση του αεροσκάφους ανοιχτά της Σκύρου στις 12 Απριλίου 2018, η ψυχή του λαού αγκάλιασε το παλικάρι και το έκαμε δικό της παιδί. Τον θρήνησε και τον ύμνησε όπως αξίζει σε ήρωες που πέφτουν υπερασπιζόμενοι την πατρίδα τους. Από την πρώτη στιγμή κατακλύστηκαν τα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης με τραγούδια, ποιήματα και κείμενα για την απώλεια του Γιώργου. Επιτολές συμπαραστάσης και ποιήματα άρχισαν να φθάνουν από τις πρώτες μέρες στην οικογένεια του αδικοχαμένου, από την Ελλάδα και το Εξωτερικό. Παραθέτουμε ενδεικτικά ένα ποίημα:

Ήρωας

Ακόμα ένας αετός
με τα φτερά βρεγμένα
λαβώθηκε και βούτηξε
σε κύματα αφρισμένα.

Κι είναι το στόμα μας πικρό
κι νους μας θολωμένος
μα στην καρδιά μας πάντα ζει
Ήρωας λατρεμένος...

Mary Yiagnisis

Ποιήματα και δημοτικά τραγούδια έγραψαν Βουνεσιώτες, ένα από αυτά τραγούδησε στις εκδηλώσεις ο Θωμάς Ραχωβίτσας. Όλα αυτά τα τεκμήρια της λαϊκής ψυχής τα συνέλεξε με περισσή φροντίδα, πόνο και αγάπη η οικογένεια και τα εξέδωσε σε μία ποιητική συλλογή. Όλα τα ποιήματα έχουν τη δική τους αξία διότι αποτελούν έκφραση του Συλλογικού ενδιαφέροντος και αγάπης για το Γιώργο Μπαλταδώρο, ο οποίος έπεσε για την εδαφική ακεραιότητα και την εθνική μας αξιοπρέπεια υπερασπιζόμενος το Αιγαίο με τίμημα τη ζωή του. Τα περισσότερα ποιήματα παρομοιάζουν το Γιώργο με αετό. Επίσης η συλλογή αυτή είναι συγκλονιστική διότι περιέχει ποιήματα μελών της οικογένειας...

Μακάρι να μην είχαν γραφεί ποτέ αυτά τα ποιήματα. Ας ζούσε ο Γιώργος κι ας ήταν ένας ανώνυμος ήρωας που έταξε τη ζωή του στην Πατρίδα. Όμως σή-

μερα έχουμε μια ποιητική συλλογή αγάπης και πόνου για την απώλεια του Γιώργου, ένα κομμάτι της ευγένειας της Ελληνικής ψυχής. Παράλληλα με τον πόνο, αισθανόμαστε περηφάνεια για το Γιώργο και σύντομα το Βουνέσι θα του αποδώσει την τιμή που του αξίζει...

Π. Σαμπαλιώτης – Δ. Καλαντζής:

Από την «καθημερινότητα των ονείρων» στην αιωνιότητα της Τέχνης - Μνήμη Παντελή Σαμπαλιώτη

Εννιά χρόνια μετά το θάνατο του Παντελή Σαμπαλιώτη, (εικαστικός καλλιτέχνης και φίλος του Βουνεσίου) η σύζυγός του, Dr Katia David και ο Δημήτρης Καλαντζής δημιούργησαν ένα δίγλωσσο (Γερμανικά και Ελληνικά) συμβολικό λεύκωμα στη μνήμη του. Κυκλοφόρησε τον περασμένο Οκτώβρη στο Βερολίνο, με τίτλο Die Alltaglichkeit der Traume/«Η καθημερινότητα των ονείρων». Περιέχει 12 φωτογραφίες αντιπροσωπευτικών έργων του Σαμπαλιώτη από κάθε εποχή της δημιουργικής του διαδρομής: από την αρχή μέχρι το τέλος του βίου του, έτσι όπως έκλεισε αδόκητα στα 56 χρόνια, στην πιο δημιουργική φάση της πορείας του, όταν ως καλλιτέχνης βρισκόταν στο απόγειό του. Τα έργα του Παντελή συνομιλούν με 8 ποιήματα του Δ. Καλαντζή και μας ξεναγούν στην «καθημερινότητα των ονείρων», ο τίτλος από έκθεση με σουρεαλιστικά έργα που εξέθεσε το 1974, μετά την πτώση της δικτατορίας, όπως αυτή παρουσιάστηκε σε Αθήνα και Καρδίτσα.

Το εικαστικό έργο του Σαμπαλιώτη δεν έχει ακόμα αναδειχθεί και ούτε έλαβε τη θέση που του αξίζει, παρά το γεγονός ότι τα έργα του γρήγορα εκτιμήθηκαν από Έλληνες και Ξένους. Ξεκίνησε, δεκάχρονο σχεδόν παιδί, με τη ρεαλιστική ζωγραφική, στα χρόνια της εφηβείας πέρασε από το σουρεαλισμό, για να καταλήξει γρήγορα στη διαμόρφωση μιας προσωπικής τεχνοτροπίας. Ο Σαμπαλιώτης, παιδί καμπίσιο από την Αγιοπηγή Καρδίτσας, ακολούθησε το δρόμο των εικαστικών και αφού πρώτα περιπλανήθηκε στα Ευρωπαϊκά εικαστικά μονοπάτια, βρήκε το προσωπικό του λιμάνι στο Βερολίνο. Ωστόσο όμως ποτέ δεν ξέκοψε από την Ελληνική Φύση, η οποία του εξασφάλιζε άφθονα υλικά και ιδέες, προπαντός την ιερότητά της η οποία είναι διάχυτη στο έργο του Σαμπαλιώτη. Μέσα του κουβαλούσε τον Ελληνικό Μύθο και Λόγο. Πατούσε γερά στην σκέψη του Ηράκλειτου. Έκανε Τέχνη που ευωδιάζει Ελληνικό Πολιτισμό και γαλάζιο του Αιγαίου. Φανέρωσε ίχνη του φωτός μέσα από τα σύμβολα. Εκατοντάδες έργα βρίσκονται σε ιδιωτικές συλλογές και ελάχιστα στη Δημοτική Πινακοθήκη Καρδίτσας. Μεταξύ αυτών και ο «Ουράνιος Ποδηλάτης», έργο για το οποίο

έκλεισε τα αυτιά του στις Σειρήνες κι αντί της Νίκαιας της Γαλλίας, το έργο κρατήθηκε για τη γενέθλια Καρδίτσα, δικαιώθηκε έστω κοντά δέκα χρόνια από το θάνατό του.

Ο Δημήτρης Καλαντζής είναι Βουνεσιώτης/Βερολινέζος αφού από το 1979 ζει στη Γερμανία. Σπούδασε Χημικός μηχανικός - Περιβαλλοντολόγος στο Πανεπιστήμιο του Βερολίνου, στο οποίο χρόνια μετά δίδαξε εκεί. Γνωρίστηκε με τον Παντελή και κράτησαν πολύχρονη φιλία και συνεργασία. Το 2014 εξέδωσε στην Ελλάδα την δίγλωσση ποιητική συλλογή «Αντίποδες», ενώ αρθρογραφεί σε έντυπα της Θεσσαλίας και του Βερολίνου. Ο ποιητικός του λόγος είναι κράμα ελληνικής σκέψης και έκφρασης, αλλά με «γερμανική λογική». Είναι λόγος ευθύς, χωρίς «σκοτεινότητα» και αντλεί τα θέματα από το καθημερινό βίωμα, ιδωμένο όμως με μια ιδιαίτερη ματιά. Αντί άλλων σχολίων ο λόγος στον ίδιο:

Έρωτες θεϊκοί

Αν και όνειρό τους η αθανασία,
Το αντίστροφο
της πρόσκαιρης τους ύπαρξης
ήταν,

τον Έρωτα με τους θνητούς
στη γη
συχνά του Ολύμπου οι Θεοί
αναζητούσαν,

ίσως γιατί
το βάθος του ελάχιστου
και την αξία του εφήμερου
ακριβώς ε γνώριζαν.

Περισσότερα για την «καθημερινότητα των ονείρων», την αιωνιότητα της Τέχνης με τη συμβολή του Σαμπαλιώτη στην Ανάπτυξη της Καρδίτσας σε άλλο σημείωμα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΝΑΝΝΟΣ: «ΕΣ ΚΥΠΡΟΝ»

Από τον Εκδοτικό οίκο «ΦΑΟΣ» του Η.Καρκαλέτσου κυκλοφόρησε η ποιητική συλλογή τού Παναγιώτη Νάννου «Ες Κύπρον», με 74 ποιήματα, που έχουν ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό: την «de profundis» εξομολόγηση, καθώς ο ποιητής με τους στίχους του προσπαθεί να κρατήσει άσβεστη την ιστορική περιπέτεια της αγαπημένης μας ΚΥΠΡΟΥ.

Από την αρχή ως το τέλος είναι ένας ύμνος και ένα σπιρούνισμα της μνήμης, για να μην ξεχαστούν τα ηρωικά γεγονότα, αλλά και το μεγαλείο των αγωνιστών Κυπρίων δια μέσου των αιώνων. Αποτελείται από πέντε μέρη. Οι ποιητικές εικόνες είναι αλληγορικές και διαμορφώνει την ποιητική του «Ωδή» με μια κλιμακωτή διάταξη, υπενθυμίζοντας τις ιστορικές περιπέτειες με μια αλληλουχία γεγονότων και συμβάντων, που κρατούν αμείωτο το ενδιαφέρον κάθε αναγνώστη.

Διεξέρχεται ο ποιητής με εξαιρετική συνοχή και διάταξη το μεγαλείο της κυπριακής τραγωδίας και τις επιπτώσεις στη ζωή τους. Όλα τα όνειρα και οι προοπτικές των αδελφών μας μέιναν μετέωρες. Οι αόριστες υποσχέσεις βγήκαν όλες πλάνες · πολλοί πίστεψαν σε κάποιο «αναστάσιμο θαύμα», αλλά δυστυχώς φύσηξε άνεμος και το «θαύμα» σκορπίστηκε στους πέντε ανέμους. Όλη η συγκεντρωμένη μνήμη, ο εκλεπτισμένος πολιτισμός της έμεινε στην ιστορία, για να θυμίζει το ένδοξο και ιστορικό παρελθόν και το αρχαίο της μεγαλείο να συγκρίνεται με την σύγχρονη θλίψη.

*Παρθένα κόρη, ελεύθερη δεν χάρηκε να ζήσει.
Τα όνειρα που κένταγε δεν πρόλαβε ν' απλώσει,
έμειναν τα νυφιάτικα διπλωμένα στο σεντούκι.*

*Μαζί και η σημαία που δεν ανέμισε ποτέ,
έμελλε ο σταυρός να γίνει το μαρτύριό της.
Τα πουλιά έμειναν με παγωμένα τα φτερά
να πετούν ελεύθερα στο πανί της προσδοκίας,
πόθος ανεκπλήρωτος της Ένωσης και πυρετός,
έρωτας το γαλάζιο και λευκό, αγάπης κύματα,
τα όνειρα που έμειναν ατρώγητα...*

Η Κύπρος υπέκυψε από το προδομένο «φιλί τού Ιούδα» και χάθηκε το κρυφό όνειρό της · όλα για μια στιγμή έγιναν καπνός και ο κόσμος έμεινε ενεός. Η φωνή της όμως έμεινε καρφωμένη στον γαλανό ουρανό της, για να θυμίζει την ύπαρξή της δια μέσου των αιώνων. Ένα ολοφώτεινο ουράνιο τόξο να κρύβει άσβεστη τη

φλόγα της ελπίδας, η οποία τους βοήθησε να αντιμετωπίσουν αντιξοότητες και κακουχίες.

Η Κύπρος μας πλήρωσε αρκετό αίμα στον βωμό της Ελευθερίας και της αξιοπρέπειας · ένας κρυφός λυγμός σκεπάζει τις αναπνοές της. Παντού επικρατούσε πένθος · όμως η ελπίδα φούντωνε και συντηρούσε άσβεστο τον πόθο πως μια μέρα θα γίνουμε ξανά σαν πρώτα. Όμως η αδιαφορία των Μεγάλων και η ανοχή έσπρωξαν την Κύπρο σε αδιέξοδο, καθώς ισχύει ο νόμος «του ισχυρού». Έτσι επιλέγει ο ποιητής να πει: «*το Δίκαιο παραμένει θαμμένο στα αζήτητα της Ιστορίας*».

Είναι χαρακτηριστικός ο πόνος, καθώς προέρχεται από ιδέες και λόγια που στοίχειωσαν το όνειρο και πάγωσαν τις καρδιές όλων των Ελλήνων · ιδιαίτερα δε των αγωνιστών που έδωσαν το αίμα τους στο βωμό και στην ιδέα της ελευθερίας και της αξιοπρέπειας · και όλοι μας περιμένουμε τη χαραυγή, για να λάμψει το δίκαιο και να φωτίσει και το άλλο μισοκρυμμένο πρόσωπό της.

Τα λόγια και οι υποσχέσεις γέμισαν τα κιτάπια της Ιστορίας. Άφησαν κλεισμένο το στόμα τού Νησιού και ξαπλώθηκε παντού βουβαμάρα και μοναζιά. Οι ελπίδες φτερώνουν και πετούν στο κενό της Ιστορίας και το δίκαιο αργοπορεί να φανεί ή δεν το αφήνουν να φανεί. Τόσα χρόνια που πέρασαν τα πράγματα αμβλύνθηκαν και σιγά - σιγά επικρατεί συνήθεια. Αλλά και τόσος καημός και αδικία, που να χωρέσουν σε μια χούφτα ουρανό!

Η Κύπρος η αφροσκέπαστη στέκει βουβή και περιμένει. Οι ψίθυροι που φέρνουν τα κύματα δεν ακούγονται ακόμη ευκρινώς · όμως αποθέτουν τα μυστικά τους στα απέραντα ακρογιάλια. «*Και η σκοτεινάγρα του βυθού ξεχνιέται στον αφρό. Λάμπουνε ζάφνου πορφυρά τής μνήμης τα κοράλια*» θα μας πει ο Γιώργος Σεφέρης.

Η προσδοκία και ο πόθος τού ποιητή για τη λευτεριά της Κύπρου ένας καημός και μια ελπίδα · όμως η ελπίδα κρυφοκαίει και ανασταίνει μνήμες παλαιών ημερών, οι οποίες έρχονται να καλύψουν το ζοφερό παρόν και να γλυκάνουν την πίκρα τόσων αιώνων. Έτσι, ο ποιητής ανασταίνει οράματα και ιδέες · προβάλλει μπροστά στα μάτια της ανθρωπότητας το πνιγμένο δίκαιο των αδελφών μας Κυπρίων.

Ελληνίδα ψυχή της Κύπρου

*Επάνω στην αγία τράπεζα της δικαιοσύνης τού ήλιου
με το φως των αστεριών χαρτογραφούνται επακριβώς
οι νέες διαστάσεις της οικουμένης, εδώ γράφει ευκρινώς*

Κύπρος ες το Αεί Ελεύθερη!

Παρμενίων Μπώλος

Διαμαντής Χρήστος – Κρυφές Σπουδές (Θράκα, 2021)

Οι Κρυφές Σπουδές του Χρήστου Διαμαντή κυκλοφόρησαν από τις εκδόσεις Θράκα τον Φεβρουάριο του 2021. Πρόκειται για την τρίτη ποιητική συλλογή του ποιητή από την Φυλακτή (μετά τον Ονειρεμένο Πόλεμο και τη Λευκότητα).

Ντελής Βαγγέλης – Μοσχάκανθος (Γκοβόστης, 2019)

Στο τέλος του 2019 κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Γκοβόστη η ποιητική συλλογή του Βαγγέλη Ντελή με τίτλο «Μοσχάκανθος».

Ως αφορμή του έργου είναι μια φράση στην «Πολιτεία» του Πλάτωνα για τον ρόλο του Προφήτη μετά την κάθαρση των ψυχών και την πορεία τους προς τις τρεις Μοίρες, όπου και παίρνουν κλήρους βίων και επιλέγουν οι ίδιες τη ζωή που θα ζήσουν μετά τη μετεμψύχωσή τους. Σ' αυτή τη στιγμή οχτώ Προφήτες περνούν μπροστά από μια ψυχή και της προφητεύουν τη ζωή που θα ζήσει στον σύγχρονο κόσμο. Η γραφή είναι αφαιρετική και πυκνή και το ύφος θυμίζει τις εκκλησιαστικές προφητείες, όπως και τα ονόματα των Προφητών, που είναι παρμένα από την Παλαιά Διαθήκη. Το τελευταίο ποίημα της συλλογής είναι φορμαλιστικό και παρουσιάζει μόνο με ασύνδετα ουσιαστικά, που ανά τρία σε κάθε στίχο διαμορφώνουν το σχήμα τού μονοπατιού, τον δρόμο της ζωής μας, ο οποίος ξεκινά από το σκοτάδι, καταλήγει στο σκοτάδι, αλλά είναι πλημμυρισμένο με φως.

Το έργο «Μοσχάκανθος» είναι μια ποιητική σύνθεση. Περιγράφεται λυρικά η πορεία ενός ανθρώπου από το χωριό, στο οποίο γεννήθηκε, προς την πόλη, όπου σπούδασε και έμεινε οριστικά. Τα ποιήματα αναφέρονται στις διάφορες φάσεις της ζωής του -σπουδές, έρωτες, προδοσία, πόλεμος, ταξίδια, αγώνας επιβίωσης-, μα και στην επιστροφή του στο μέρος όπου γεννήθηκε, σαν να προσπαθεί να κλείσει έναν μεγάλο κύκλο. Εκεί βρίσκει το σπίτι του ερειπωμένο πια. Τον πλούσιο κήπο του, που τον θυμόταν γεμάτο λουλούδια, απεριποίητο. Το σπίτι είναι ερμητικά κλειστό. Κι όμως, όταν μπαίνει μέσα, καθώς νιώθει πως τον καλεί μια μυστήρια φωνή, συναντά μια γυναικεία μορφή, τη Συνείδησή του, η οποία, με τον λόγο της στο τελευταίο ποίημα, αποσυμβολίζει όλη τη ζωή του και τον καλωσορίζει στην καινούργια αρχή. *(Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου).*

Το έργο «Προφήτες» τιμήθηκε με έπαινο ποιητικής συλλογής από τον Φιλολογικό Σύλλογο ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ.

Σιώζιου Δανάη – Ενδεχόμενα Τοπία (Αντίποδες, 2021)

Τα Ενδεχόμενα Τοπία της Δανάης Σιώζιου κυκλοφόρησαν από τους Αντίποδες τον Μάρτιο του 2021. Πρόκειται για την δεύτερη ποιητική συλλογή της Καρδιτσιώτισας ποιήτριας (η πρώτη της συλλογή Χρήσιμα Παιδικά Παιχνίδια κυκλοφορεί από τον ίδιο εκδοτικό οίκο).

Ορφανάκου Ράνια – Η αθωότητα της ανυπαρξίας (Πνοή, 2020)

Η αθωότητα της ανυπαρξίας της Ράνιας Ορφανάκου εκδόθηκε τον Σεπτέμβριο του 2020 από την Πνοή. Αποτελεί την πρώτη ποιητική συλλογή της ποιήτριας από την Καρδίτσα.

Σημείωση: Τα βιβλία που παρουσιάζουμε δεν είναι τα μόνα και θα χαρούμε πολύ να μας στέλνετε βιβλιοπαρουσιάσεις και κριτικές τις οποίες με χαρά θα φιλοξενούμε στο περιοδικό μας.

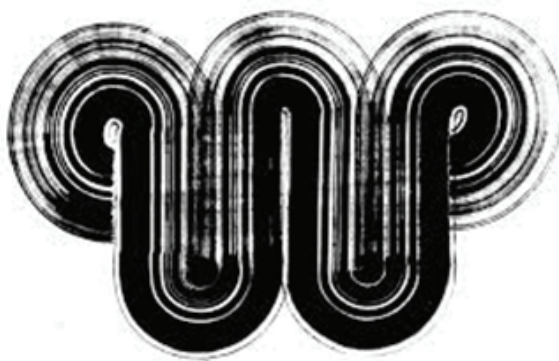

Εικαστικά

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΚΟΛΟΦΩΤΙΑΣ:

Νέος εικαστικός καλλιτέχνης πολλά υποσχόμενος

Ο Καρδίσιώτης **Μάρκελλος Κολοφωτιάς**, παρά το νεαρό της ηλικίας του, κερδίζει ήδη τις εντυπώσεις στο χώρο των τεχνών και η τελευταία αυτή διάκριση είναι το επιστέγασμα μια άοκνης προσπάθειας πολλών ετών. Το 2017, στο Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης του Κρατικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης (νυν MOMus-Πειραματικό Κέντρο Τεχνών) παρουσιάστηκαν επιλογές από την εικαστική παραγωγή που γεννήθηκε μέσα στα εργαστήρια των Σχολών και των Τμημάτων Καλών Τεχνών όλης της χώρας, στο πλαίσιο της 8ης Μπιενάλε των Φοιτητών των Σχολών Καλών Τεχνών Ελλάδος. Περί τους 95 φοιτητές – εκκολαπτόμενοι καλλιτέχνες από τις προαναφερόμενες σχολές παρουσίασαν έργα ζωγραφικής, χαρακτηριστικής, μικρογλυπτικής, μικτής τεχνικής, βίντεο και εγκαταστάσεις, περνώντας πρακτικά από τον προστατευμένο χώρο της εκπαίδευσης, στην άμεση έκθεση στον δημόσιο χώρο και στην ανοιχτή κριτική υποδοχή. Στη διοργάνωση του 2017 διακρίθηκαν οι Μαργαρίτα Τσουλουχά (Α' βραβείο), Μάρκελλος Κολοφωτιάς και Δήμητρα Μαρίνη (Β' βραβείο), τα έργα των οποίων παρουσιάστηκαν στο MOMus-Μουσείο Άλεξ Μυλωνά στην Αθήνα. Η βράβευση και η συμμετοχή του Μάρκελλου Κολοφωτιά στη συγκεκριμένη έκθεση αποτελούν αναμφίβολα αναγνώριση της καλλιτεχνικής υπόστασής του και αφετηρία μιας πολλά υποσχόμενης πορείας.

Το βραβευμένο έργο του Μ. Κολοφωτιά

Ο Μάρκελλος Κολοφωτιάς γεννήθηκε στην Καρδίτσα το 1992. Είναι αριστούχος απόφοιτος του Τμήματος Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών, της Σχολής Καλών Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Το 2016, παρακολούθησε μαθήματα στη Σχολή Καλών Τεχνών San Carlos, της Πολυτεχνικής Σχολής της Βαλένθια στην Ισπανία, με υποτροφία Erasmus. Τα τελευταία χρόνια, έχει συμμετάσχει σε πολλές εκθέσεις, δράσεις και εργαστήρια στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

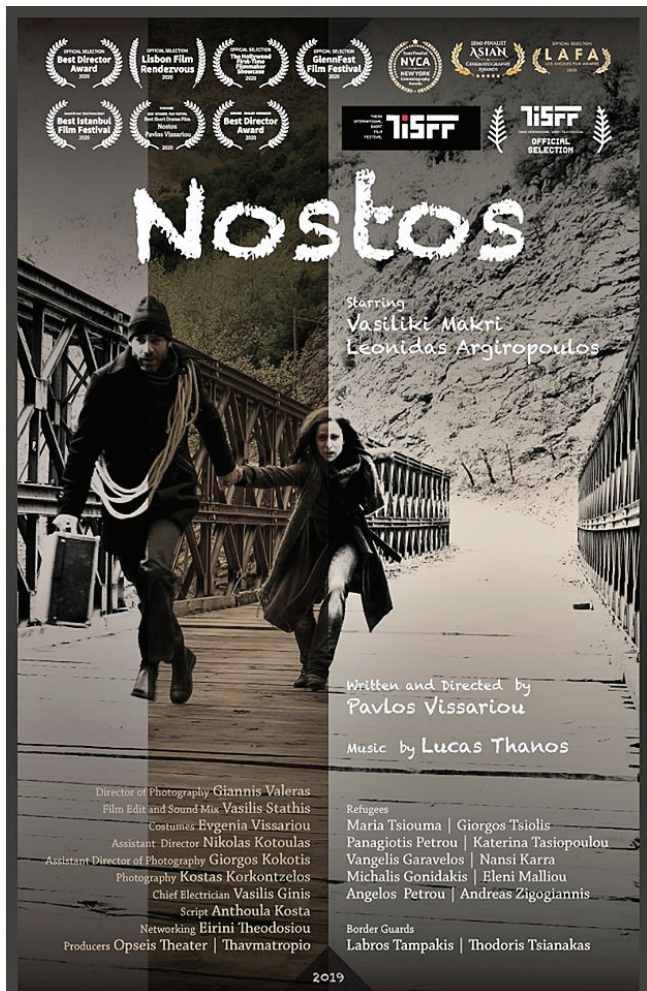

Κινηματογράφος

Από το θέατρο «Οφεις» της Καρδίτσας, στη διεθνή επιτυχία «Nostos», με μόνο προβολέα το Φως της Τέχνης

Το 2004 δημιουργήθηκε στην Καρδίτσα το θέατρο «Οφεις» από τον **Παύλο Βησσαρίου** και τη **Βάσω Μακρή**. Μέχρι σήμερα παρουσίασαν 57 θεατρικές παραγωγές, 45 παιδικές, ενώ φιλοξένησαν 35 παραγωγές από άλλες πόλεις. Καλλιτεχνικό ζευγάρι στη ζωή και το θέατρο, έκτισαν αθόρυβα αλλά μεθοδικά μία αξιοπρόσεκτη διαδρομή μέσα από σκληρή δουλειά. Αυτό που όμως τους έκανε διεθνώς γνωστούς στο χώρο των «μικρομηκάδων» ήταν η κοινωνική μικρού μήκους ταινία «Nostos», η οποία απέσπασε διεθνή βραβεία. Θέμα της, το οξύ κοινωνικό πρόβλημα της μετανάστευσης, τα κοινωνικά δράματα, οι δυσκολίες διάβασης κλειστών συνόρων, το όνειρο για μια καλύτερη ζωή. Σκηνοθέτης, ο Παύλος Βησσαρίου, πρωταγωνιστές οι ηθοποιοί Βάσω Μακρή και Λεωνίδας Αργυρόπουλος, μουσική Λουκάς Θάνος και όλοι σχεδόν οι συντελεστές από την Καρδίτσα. Σημαντικά και τα βραβεία:

Μεγάλη διάκριση απέσπασε η ηθοποιός Βασιλική Μακρή στο «Los Angeles Actors Awards» κερδίζοντας το βραβείο καλύτερης ηθοποιού «Best Actress» για την συγκλονιστική ερμηνεία της.

Βραβείο Σκηνοθεσίας για τον Παύλο Βησσαρίου στο Διεθνές Κινηματογραφικό Φεστιβάλ «London Best Director Awards».

Η ταινία απέσπασε το Βραβείο «Best Drama Short Film» στο Διεθνές Φεστιβάλ της Κωνσταντινούπολης.

Συνεχίζεται το Παγκόσμιο Κινηματογραφικό ταξίδι της ταινίας «Nostos» σε Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής – Ευρώπη και Ασία, αποσπώντας μεγάλες διακρίσεις και Βραβεία ως επίσημη επιλογή (Official Selection) στα Κινηματογραφικά Διεθνή Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους Χόλυγουντ- Καλιφόρνιας- Ινδίας- Ρώμης-Σλοβακίας, ως (Finalist) στα Κινηματογραφικά Φεστιβάλ Νέας Υόρκης – Λος Άντζελες – Πετρούπολης – Λισαβόνας- Σουηδίας και Ασία.

Στους Υποστηρικτικούς ρόλους της ταινίας συμμετέχουν τα μέλη του Δ.Ε. Θεάτρου Όφεις: Νάνσυ Καρρά – Βαγγέλης Γκαραβέλος – Κατερίνα Τασιοπούλου – Γιώργος Τσιώλης – Μαρία Τσιούμα – Ανδρέας Ζυγογιάννης – Άγγελος Πέτρου – Ελένη Μάλλιου – Μιχάλης Γονιδάκης – Παναγιώτης Πέτρου. Τεχνικός Εξοπλισμός Φως & Γραφή: Θωμάς –Μανώλης Στεργιόπουλος. Διευθυντής Φωτογραφίας: Γιάννης Βαλεράς. Μοντάζ: Βασίλης Στάθης. Κοστούμια: Ευγενία Βησσαρίου. Φωτογραφίες: Κώστας Κορκόντζελος. Βοηθός Σκηνοθέτη: Νικόλαος Κωτούλας. Βοηθός Δ. Φωτογραφίας: Γιώργος Κοκώτης.

Αναμφίβολα η ταινία «Nostos» αποτελεί σημαντική στιγμή για τους ίδιους τους δημιουργούς και είναι μια ηθική ικανοποίηση για την διαδρομή τους. Συνάμα όμως είναι και η απόδειξη ότι στην «επαρχία» για την οποία κάποιοι μιλούν απαξιωτικά, υπάρχουν άνθρωποι που επιλέγουν συνειδητά να ζήσουν και να δημιουργήσουν μακριά από τα αστικά κέντρα. Μακριά από το φως των προβολέων, της επίπλαστης δημοσιότητας και των δημοσίων σχέσεων. Δημιουργήσουν σπουδαία έργα με μόνο προβολέα το Φως της Τέχνης...

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ, ΚΑΛΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ!

Π.Ν.

Μουσικές Απο-Δράσεις

Βαγγέλης Πετρινώτης: **Σολίστ μπουζουκιού, υποψήφιος διδάκτορας, συγγραφέας**

Ο Βαγγέλης Πετρινώτης, με καταγωγή από την Πεζούλα και το Ανθοχώρι, γεννήθηκε στην Καρδίτσα στις 29 Μαρτίου το 1991. Από μικρή ηλικία, ξεκίνησε να ασχολείται με την μουσική παρακολουθώντας μαθήματα πιάνου και θεωρητικών στο Δημοτικό Ωδείο Καρδίτσας, απ' όπου αποφοίτησε με πτυχίο Αρμονίας. Έπειτα, ακολούθησε σπουδές θεωρητικών στο Ωδείο Αρίων, τις οποίες ολοκλήρωσε με το πτυχίο Αντίστιξης.

Το 2009 ξεκινά η φοίτησή του στο Τμήμα Μουσικής Επιστήμης και Τέχνης του Πανεπιστημίου Μακεδονίας, απ' όπου περάτωσε τις σπουδές του με προπτυχιακό και μεταπτυχιακό τίτλο ειδίκευσης στην ερμηνεία και εκτέλεση του τρίχορδου μπουζουκιού, το 2014 και 2017 αντίστοιχα. Από τον Σεπτέμβριο του 2020 είναι υποψήφιος διδάκτορας του ίδιου τμήματος, με επίκεντρο της έρευνάς του, το τρίχορδο μπουζούκι και τις τεχνικές εκτέλεσης και ερμηνείας στο ορχηστρικό του ρεπερτόριο.

Επίσης έχει ασχοληθεί και με την ψαλτική, αποφοιτώντας από το Ωδείο Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας με πτυχίο Βυζαντινής Μουσικής.

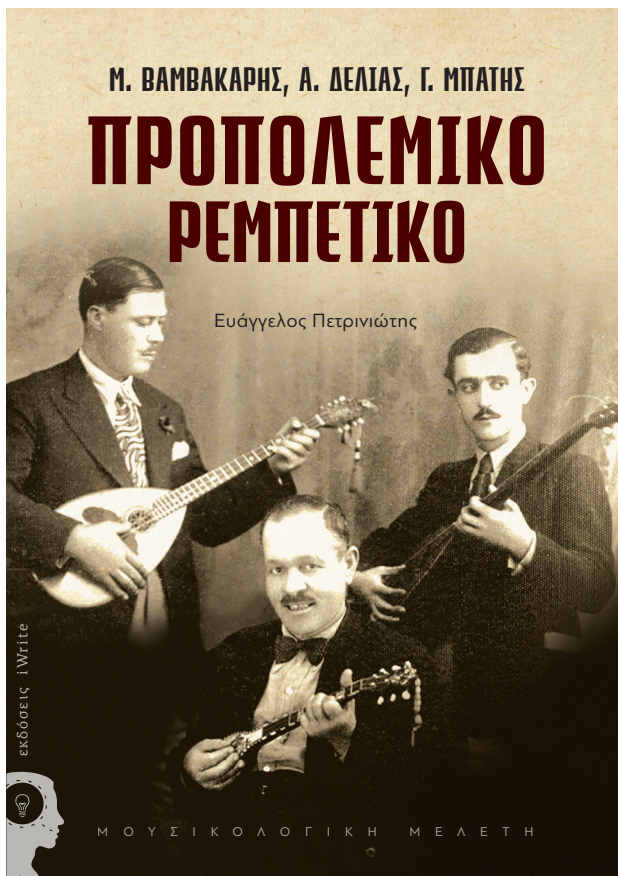
Το 2016 κυκλοφόρησε η πρώτη του δισκογραφική δουλειά με τίτλο Χρώματα. Ο δίσκος αυτός περιέχει δικές του συνθέσεις και επανεκτελέσεις τραγουδιών διαφορετικών μουσικών ειδών που εκτείνονται από το ρεμπέτικο ως την τζαζ. Ο δίσκος διανέμεται σε φυσική μορφή από τον Ιανό και ψηφιακά από όλες τις ηλεκτρονικές μουσικές πλατφόρμες (spotify, itunes κ.α.).

Τον Μάιο του 2019 κυκλοφόρησε το βιβλίο του με τίτλο: «Προπολεμικό ρεμπέτικο. Μ. Βαμβακάρης, Α. Δελιάς, Γ. Μπάτης», το οποίο αφορά το προπολεμικό έργο των τριών συνθετών και αποτελεί προτεινόμενο σύγγραμμα στο τμήμα Μουσικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων και στο τμήμα Μουσικής Επιστήμης και Τέχνης του Πανεπιστημίου Μακεδονίας. Ο αναγνώστης θα γνωρίσει, αρχικά, τον τρόπο ζωής της εποχής και θα μνηθεί στο ρεμπέτικο ιδίωμα. Έπειτα, ακολουθούν ξεχωριστά κεφάλαια για τον κάθε συνθέτη, στα οποία

εμπεριέχονται βιογραφικά στοιχεία, κατάλογοι των συνθέσεων τους, καταγραφή και ανάλυση επιλεγμένων τραγουδιών, καθώς και τα χαρακτηριστικά του έργου τους. Ιδιαίτερη βαρύτητα δόθηκε στη λεπτομερή καταγραφή της μελωδίας του μπουζουκιού (ή του μπαγλαμά στην περίπτωση του Μπάτη) και στη σε βάθος μουσικολογική και στιχουργική ανάλυση των τραγουδιών, με ειδική αναφορά στον τρόπο παιζίματος, τα ντουζένια και την ερμηνευτική-εκτελεστική τεχνική. Τέλος, παρατίθεται η συγκριτική μελέτη των τριών και τα συμπεράσματα της έρευνας.

Ο κύκλος παρουσιάσεων του βιβλίου έχει ως αφετηρία την Διεθνή Έκθεση Βιβλίου Θεσσαλονίκης στις 12 Μαΐου του 2019. Έπειτα, το βιβλίο παρουσιάστηκε στο 5ο Φεστιβάλ Ρεμπέτικου στα Ιωάννινα, ενώ το καλοκαίρι του ίδιου έτους σε Λεμεσό και Λευκωσία. Το Φεβρουάριο του 2020, το βιβλίο παρουσιάστηκε στη Δράμα με την υποστήριξη της Οικολογικής Κίνησης Δράμας και του Απόστολου Αποστολίδη, στο Μουσείο Τσιτσάνη στα Τρίκαλα με την συμβολή της Οργανοποιίας Αναστάσιος και στη Βέροια σε συνεργασία με το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Βέροιας.

ΣΧΟΛΙΑ

Παρα...Λογο - Τεχνη-κ.ά.!

Δύσκολο φάνταζε αρχικά η συνάντηση ποιητών στη λίμνη, αλλά βγήκε πολύ καλά, έστω και με καθυστέρηση 3 μηνών! Αντί της Παγκόσμιας Ημέρας Ποίησης, φθάσαμε στις 27 Ιούνη και με την ασάφεια αν επιτρέπονται οι εκδηλώσεις λόγω covid19...

Ηρθε όμως η εγκύκλιος και προσαρμοστήκαμε απολύτως, περιορίζοντας στο 1/3 τα καθίσματα και χωρίς ανακοίνωση στα τοπικά ΜΜΕ, διότι υπήρχε ο φόβος... προσέλευσης μεγαλύτερου κοινού από τα επιτρεπόμενα!

Μάλιστα επικράτησε... κλίμα «κρυφού σχολειού», καθότι ο Χαρδαλιάς

Ομως όλα πήγαν τόσο καλά.

Σπουδαίος ποιητής ο Ηλίας Κεφάλας, ήταν ο φιλοξενούμενος της 1ης Συνάντησης και το κεντρικό πρόσωπο της βραδιάς. Διάβασε ποιήματα από διάφορες εποχές (και συλλογές), έργα υψηλής ποιητικής και νοηματικής αξίας. Στην έκδοσή μας επιλέξαμε να παρουσιαστούν τα ποιήματά του σε πολυτονική γραφή, έτσι για να νοιώσουμε την ομορφιά της Ελληνικής γλώσσας μας, να πάρουν οι νεώτεροι γεύση από έναν πλούτο και αισθητική απόλαυση που χάθηκε...

Λόγω της ατμόσφαιρας που δημιουργήθηκε, η βραδιά ήταν τόσο γλυκεία, που κανένας δεν έλεγε να φύγει! Απόδειξη ότι τα «πηγαδάκια» κράτησαν πολύ ώρα στο προαύλιο. Ίσως να συνετέλεσαν οι παραδοσιακές πίττες, προπαντός όμως το Μαύρο Μεσενικόλα! Αποδείχθηκε για μία ακόμη φορά ότι ο έρωτας (για την Ποίηση) περνάει πρώτα από το στομάχι, αλλά και ο Οίνος έλκεται από το Πνεύμα... εξ ου και το οινόπνευμα!

Ισως ήταν το πιο συγκινητικό στιγμιότυπο της βραδυάς, όταν 'λόγω ποιήματος και κυρίως απαγγελίας ανακηρύχθηκε ...

Μεσενικολίτης αυθωρεί και παραχρήμα ο Αλβανικής καταγωγής Elni Bome! Έγραψε το ποίημα «Μεσενικόλας» και το απήγγειλε με την ομορφιά των δικών του ελληνικών. Το εντυπωσιακό είναι ότι ενώ μιλά την Ελληνική γλώσσα, γράφει τις ελληνικές λέξεις με αλβανικά γράμματα!

Να ένα ηχηρό μάθημα Πολιτισμού, ειδικά για τους ξενοφοβικούς...

Ηδιάθεση του Ελνί να εκφραστεί ποιητικά, μας συγκίνησε όλους! Όπως η αφοπλιστική αλήθεια και η απλότητα των στίχων του εργάτη γης που εργάζεται σκληρά στα αμπέλια και τα χωράφια του Μεσενικόλα!

Στα απογραμμάτιστα της βραδιάς, η μελωποίηση ενός ποιήματος του Ηλία Κεφάλα, από τον Χρήστο Διαμαντή που το έγραψε λίγες ημέρες πριν την εκδήλωση και παρουσίασε μετά την απαγγελία παίζοντας γιουκαλί!

Πώς λέμε Τέχνη μέσα από την Τέχνη;

Λογοτεχνικό περιοδικό στην Καρδίτσα; Ε, ναι, και πολύ άργησε. Η αλήθεια είναι ότι ένα μέρος της ανάγκης το κάλυπτε το ιστορικό επίτομο περιοδικό «Γνώση και Γνώμη». Για περίπου 25 χρόνια φιλοξένησε τους τοπικούς δημιουργούς, αλλά δυστυχώς η οικονομική κρίση έπληξε πρώτα τον Πολιτισμό.

Αν δεν ήταν ο covid 19, θα είχαν γίνει και οι συναντήσεις και το περιοδικό θα έβγαινε νωρίτερα, τον Σεπτέμβρη του 2020 είχε προγραμματιστεί... αλλά μας πρόκαμε άλλο κακό, ο «Ιανός»!

Σχολεία θερινά και Ακαδημίες ετοιμάζει ο Δήμος Λίμνης Πλαστήρα, οι οποίες θα λειτουργήσουν στις κατασκηνώσεις της «Νεραΐδας». Σχετική απόφαση υπέγραψε η υφυπουργός Εργασίας. Μεταξύ των άλλων θα φιλοξενηθούν και δράσεις για τον Ελληνικό Πολιτισμό.

Το ενδιαφέρον είναι ικανοποιητικό και απ' όσα μαθαίνουμε μάλλον θα ξεκινήσει με Θερινό Εργαστήριο με φοιτητές εικαστικών. Επίσης υπάρχει ενδιαφέρον και για φιλοξενία εκδηλώσεων με θέμα την Ποίηση.

Ηφαντασία στην Εξουσία! Ποιητής ο δήμαρχος λίμνης Πλαστήρα. Οντως σπάνιος συνδυασμός... απομένει βέβαια να δούμε αν η πραγματικότητα θα γίνει πιο καλλιτεχνική, ή μήπως ο ποιητής... θα χάσει τον οίστρο του και θα γίνει στο τέλος πιο «πεζός»!

Ραντεβού το Σεπτέμβρη στο Μεσενικόλα... αν μας επιτρέψει ο ρημαδοϊός με την θεματική συνάντηση «Οίνος και Ποίηση»!

Ανησυχία προκαλούν τα διάσπαρτα κρούσματα του κορωνοϊού που ξεφυτρώνουν σε όλη τη χώρα, τα περισσότερα εξ αυτών εισαγόμενα. Για να έχουμε την υγεία μας, προσέχουμε! ... οι οδηγίες γνωστές από την εποχή του Μεγάλου Εγκλεισμού.

Από το μεγαλείο της Δημοτικής μας Ποίησης

Απρίλη, Απρίλη δροσερέ, Μάη καμαρωμένε

Απρίλη, Απρίλη δροσερέ, Μάη καμαρωμένε,
σε μήνυσαν, Μάη μου, τα πρόβατα ν' αξιώνεις τα χορτάρια,
σε μήνυσαν οι όμορφες ν' αξιώνεις τα λουλούδια,
σε μήνυσαν και τα πουλιά της άνοιξης τ' αηδόνια
ν' αξιώνεις τα κοντά κλαδιά και τα φιλά δενδράκια.

Μάη μου

Μάη μου, Μάη δροσερέ κι Απρίλη λουλουδάτε,
ο Μάης με τα τριαντάφυλλα κι Απρίλ'ς με τα λουλούδια,
όλον τον κόσμο γέμουσι τ' άθη και το λουλούδι,
το νιόνε περικύκλουσες μες της κυράς την πόρτα.
Άνοιξε, πόρτα της κυράς, πόρτα της μαυρομάτας,
να μπω να διώ τη λιγυρή, πώς στρώνει, πώς κοιμάται,
πώς στρώνει στα τριαντάφυλλα, κοιμάται στα λουλούδια.
Πώς να την πω να σηκωθεί, πώς να την πω να κάτσει.
Να την ειπώ αγιόκλημα, το κλήμα κόμπους έχει.
Να την ειπώ τριαντάφυλλο κι από τ' αγκάθι βγαίνει.
Να την ειπώ βασιλικό κι από τη μυρουδιά του.

Κι εμείς το Μάη τον ξέρουμε

Κι εμείς το Μάη τον ξέρουμε πως είναι σκανταλιάρης
που σκανταλίζει όμορφες, χήρες και μαυρομάτες!
Το Μάη κρασί μην πίνετε, όζω μην κοιμηθείτε.
Τρία παιδιά παλάβωσαν και πήραν τα σοκάκια.
Σέρνουν φωμί για τα σκυλιά και κρέας για τ' αγρίμια,
σέρνουν κι αγαποβότανο γι' αυτές τις μαυρομάτες.

Με την Τέχνη του Φωτός

Αλέξης Αλεξανδρής

Η ματιά των εραστών της Τέχνης είναι μοναδική, ακριβώς διότι κυριαρχεί ο έρωτας και τότε δίνει έργα υψηλής αισθητικής. Επιλέξαμε να παρουσιάσουμε την φωτογραφία του ερασιτέχνη Αλέξη Αλεξανδρή από την Καρδίτσα, διότι απέσπασε το πρώτο βραβείο Φωτογραφίας Wiki Loves Monuments 2020. Απαθανάτισε την Ιερά Μονή Ρουσάνου, με εξαιρετική λήψη που αναδεικνύει την μεταφυσική ομορφιά των Μετεώρων. Πρόκειται για διεθνή διαγωνισμό φωτογραφίας, ο οποίος οργανώνεται σε όλο τον κόσμο από μέλη της κοινότητας wikipedia. Δεν απευθύνεται μόνο σε επαγγελματίες φωτογράφους, αλλά και σε εκείνους που έχουν πάθος με τη φωτογραφία.

Όσοι συμμετέχουν καλούνται να φωτογραφίσουν μνημεία πολιτιστικής κληρονομιάς και να ανεβάσουν τα στιγμιότυπα τους στο Wikimedia Commons για χρήση στη Wikipedia. Η μοναδική ομορφιά των Μετεώρων μέσα από την ματιά του Αλεξανδρή, κέρδισε τις εντυπώσεις της κριτικής επιτροπής, η οποία αποφάσισε ότι άξιζε να λάβει την πρώτη θέση και το χρηματικό έπαθλο, ανάμεσα σε 1.777 έργα από 173 φωτογράφους από όλη την Ελλάδα.

ΕΠΟΜΕΝΗ

συνάντηση
Ποιητών στη λίμνη Πλαστήρα

20 - 22 Ιουνίου 2021

Σχολείο Δάσους Σταυρού Κερασιάς
Υπαίθριο θέατρο Πεζούλας

ΘΕΜΑ

ΕΞ-εγέρσεις και Επ-αναστάσεις

όπως τις αντιλαμβάνεται η Ποίηση με το γράμμα

Ε

Συμβολή στον εορτασμό των 200 χρόνων
από την Έγερση των Ελλήνων & την Ανάσταση του Γένους

Φιλοξενούμενος ποιητής: Αλέξης Ζήρας, ποιητής & κριτικός

Ελεύθερη συμμετοχή ποιητών με υποχρεωτική δήλωση **μέχρι 15 Ιουνίου** στο e-mail: synlimni@gmail.com

Οργάνωση: Δήμος Λίμνης Πλαστήρα

Με τη συνεργασία του Πολιτιστικού Συλλόγου Κερασιάς